

ช่วง
เวลา
ดีๆ
ที่มี
แต่รัก

造
作
时
光

3

เยว่เซี่ยเต๋ยอ๋อง 月下蝶影 เขียน
Hanza แปล
Leila วาด

๑๕๗

ช่วงเวลาดีๆ ที่มีแต่รัก

造作时光

เล่ม 3

เยว่เซี่ยเตี๋ยอิง

月下蝶影

เขียน

Hanza

แปล

ก ร อ า น คิ อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

ดำเนินใน ขณะที่สนมหลินนั่งอ่านหนังสือ

ก็มีนางกำนัลเข้ามารายงานด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาอย่างเร่งรีบ

“พระสนมเจ้าคะ คือน้องค์ชายอื่นๆ ไม่อยู่

มีแต่องค์ชายสี่ที่อยู่ร่วมสังสรรค์กับผู้เข้าสอบในงานเลี้ยงเจ้าค่ะ”

“ที่เจ้าพูดเป็นความจริงหรือ” ใบหน้าของสนมหลินประดับยิ้ม

“บ่าวมิกล้าโกหกเจ้าค่ะ”

“ดี” สนมหลินวางหนังสือลง ยิ้มกว้างกว่าเดิม

— เยว่เซี่ยเตี๋ยอิง

หนังสือคุณภาพ
โดยบรรณกรกรุ๊ป

ช่วงเวลาดีๆ ที่มีแต่รัก เล่ม 3
造作时光

อรณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ่นอุรุณ

Published originally under the title of <造作时光> (Zao Zuo Shi Guang) Vol.03
Copyright © 月下蝶影 (Yue Xia Die Ying)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2022 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5266-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุณี วัชรกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร ไจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ จรัส ภายโรจน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธ์
คอมพิวเตอร์ จิรณห์ย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร สอนนา ภัคตร์วิสัย
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ช่วงเวลาดีๆ ที่มีแต่รัก ดำเนินมาถึงเล่ม 3 แล้ว การสืบทอดสืบทอดสังหาร
ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเมืองหลวงเริ่มคลี่คลายทีละน้อย พร้อม ๆ กับความรัก
ระหว่างพระ - นางที่ค่อย ๆ พัฒนาขึ้น

หวังว่านักอ่านทุกท่านที่ติดตามผลงานของเยว่เซี่ยเต๋ยอิงจะสนุกสนาน
กับนิยายรักอารมณ์ดีเรื่องนี้

จ.ร.

อ่านถึงตรงนี้รัชทายาทก็น้ำหน้า
“ข้าไม่มีทางทิ้งให้คนที่ข้ารักต้องรอข้านานถึงเพียงนี้”
ฮวาลิวนลิมองเขาเมื่ยบๆ
“เวลาสามปีเท่ากับสามสิบหกเดือน
ชั่วชีวิตของคนเราจะมีสามปีได้สักกี่ครั้ง”
รัชทายาทปิดหนังสือ วางกลับที่เดิมอย่างเบามือ
“ชีวิตคนเราสั้นนัก
จะปล่อยให้ช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตเสียเปล่าไปได้อย่างไร”

ฮ้องเต้ข้างหลง บทจะทำตัวเป็นอันธพาลก็ทำได้ อย่างหน้าไม่อาย เขาจับประเด็นที่ทูตแคว้นใต้เฝ้ากล่าวดูแคลนแม่ทัพพญิงอันดับหนึ่ง แห่งแคว้นจิ้นไว้ไม่ปล่อย ยังจงใจกล่าวว่านี้เป็นความคิดของฮ้องเต้แคว้นใต้เฝ้าด้วย

ทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่ายจงใจหาเรื่อง แต่เฮ้อหยวนถึงก็จำต้องกล่าวขอภัย “ฝ่าบาท หม่อมฉันไม่ทำผิดต่อมโนธรรมในใจ ไม่กลัวชาวลิ้อ เหลวไหลใด ๆ เพคะ” เว่ยหมิงเยว่กังวลว่าฮ้องเต้ข้างหลงจะถูกมองว่า เป็นอันธพาลไปจริง ๆ “ถูกคนนิทาไม่ก็คำไม่เจ็บไม่คัน สิ่งสำคัญที่สุด ยามนี้ก็คือสืบหาสาเหตุที่แท้จริงของการเสียชีวิตของทูตแคว้นใต้เฝ้าเพคะ”

ขุนนางผู้บันทึกกิจวัตรประจำวันของฮ้องเต้ที่นั่งหลบอยู่มุมหนึ่งรีบ หยิบพู่กันขึ้นมาขีดเขียนกระดานทันที

ใจความว่า ฮ้องเต้ปกป้องแม่ทัพของตนเอง ขณะเดียวกันแม่ทัพவேย ก๊อตทนและมีจิตใจกว้างขวาง พร้อมกันนี้พระองค์ยังแสดงความเห็นใจ ทูตแคว้นใต้เฝ้าที่โชคร้ายต้องเสียชีวิต ทว่าความจริงแล้วแอบเหยียบย่ำ พฤติกรรมต่ำช้าของพวกเขาคู่

ในฐานะขุนนางผู้บันทึกกิจวัตรของฮ้องเต้ที่ทำหน้าที่อย่างเต็มกำลัง พวกเขาจดบันทึกการกระทำและคำพูดทุกคำของฮ้องเต้อย่างกระตือรือร้น แต่จะบันทึกออกมาอย่างไรนั้นก็แล้วแต่ความสามารถของพวกเขาคู่แล้ว

“ขออ่องเต้ที่เคารพโปรดพระราชทานอภัย กระหม่อมต้องขออภัยอย่างยิ่งกับพฤติกรรมที่ผิดพลาดของขุนนางในคณะทูต” เอ่อหยวนถึงรู้สึกเหนื่อยทั้งกายทั้งใจ ขุนนางผู้ติดตามแต่ละคนไม่มีผู้ใดทำเขาเบาใจได้เลย ช่วยก็ไม่ได้ช่วย แต่กลับเพิ่มภาระให้

แม้คุ้นเคยกับลักษณะของสตรีที่เป็นกุลสตรีอ่อนหวานแคว้นตน ทว่าเมื่อเห็นแม่ทัพหญิงแคว้นจินผู้นี้ เขาก็ยังอดยกย่องชื่นชมไม่ได้

แค่มองผาดเดียวเขาก็รู้ว่าแม่ทัพหญิงผู้นี้ยอดเยี่ยมเพียงใด ยิ่งอีกฝ่ายยอดเยี่ยมมากเท่าใด คนที่นินทานางยิ่งดูตื่นเขินและน่าหัวร่อมากเท่านั้น

“เราอ่านจดหมายลาตายที่ขุนนางของเจ้าทั้งไว้แล้ว หากไม่ใช่รัชทายาทบอกเรว่าวันนั้นเจ้าเลี้ยงอาหารและรัชทายาทก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย เราเกือบคิดว่าองค์หญิงผู้โชคร้ายบังคับใต้เท้าหวังคนนั้นจนตาย” อ่องเต้ข้างหลังยกมือขึ้น จ้าวซานไฉนนำเนื้อหาที่คัดลอกจากจดหมายลาตายฉบับนั้นส่งให้เอ่อหยวนถึง

เอ่อหยวนถึงอ่านเนื้อหาอย่างรวดเร็ว สีนหน้าโกรธเกรี้ยว “นี่เป็นการให้ร้ายองค์หญิงผู้โชคร้ายๆ ฝ่าบาท กระหม่อมสงสัยว่าจดหมายฉบับนี้ผิดปกติ จะต้องเป็นผู้ใดจงใจสร้างเรื่องเพื่อทำลายความสัมพันธ์ของพวกเราสองแคว้นพะยะค่ะ”

“เฮ้อ” อ่องเต้ข้างหลังถอนหายใจหนักหน่วง “เราคิดเช่นเดียวกับเจ้า แผนร้ายนี้ไม่เพียงมุ่งร้ายแม่ทัพคนสำคัญของเรา แต่ยังมุ่งร้ายแคว้นแคว้นและองค์ชายสามเองด้วย”

แผนร้ายครานี้ผู้โชคร้ายไม่เพียงแค่คนสกุลฮวา ยังมีผู้ที่ต้องรับเคราะห์อีกคนก็คือเอ่อหยวนถึงองค์ชายสาม ในฐานะที่เขาเป็นตำแหน่งสูงสุดในคณะทูต มีขุนนางในความดูแลของเขาเสียชีวิตในเรือนรับรองของแคว้นจิน ไม่ว่าทำอย่างไรเขาก็ต้องถูกตำหนิแน่

หากเอาแต่ค้นหาคำตอบจากแคว้นจิน ก็อาจล่วงเกินอ่องเต้แคว้นจินจนก่อให้เกิดสงครามระหว่างสองแคว้น เมื่อเขากลับไปจะต้องถูกบิดาลงโทษสถานหนัก

แต่หากเขาไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ ปล่อยผ่านไป เมื่อข่าวนี้

แพร่ไปถึงแคว้น จะต้องมียุญญาชนจำนวนมากต่อว่าเขาว่าอ่อนแอ ไม่เพียงเสียชื่อเสียงยาวนานถึงหมื่นปี ทว่าการดำรงชีวิตต่อจากนี้ก็คงจะไม่สุขสบายเป็นแน่

เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงขั้นนี้ เท่ากับเขาถูกคนแบกเอาไปวางบนตะแกรงอย่างเหี่ยว ไม่ใช่ว่าอย่างข้างหลัง แต่เป็นการอย่างกันซึ่งหน้า

ชั่วเวลาเพียงพริบตาเขาก็ตัดสินใจเด็ดขาด

“ขอฮ่องเต้แคว้นจิ้นผู้สูงศักดิ์โปรดทรงไต่สวนเรื่องนี้ให้กระจ่างลากตัวผู้บงการที่เหี้ยมโหดออกมาให้ได้ เพื่อปลดปล่อยวิญญาณของใต้เท้าหวังผู้ล่วงลับพะย่ะค่ะ”

“ของข้าสามวางใจ เราต้องคืนความเป็นธรรมให้เจ้าแน่” ฮ่องเต้ซางหลงผิงกศิระชะให้อย่างพึงใจ เขาไม่สนใจมองหลิวเหรินเจี้ยที่ยังยืนค้อมกายคานับ หันไปปลดปล่อยหมิงเยว่ครูใหญ่ พร้อมกับมอบของกำนัลกองพะเนินให้สกุลฮวาโดยมีข้ออ้างที่น่าฟังว่า เป็นของกำนัลปลดปล่อย

เฮ้อหยวนถึงนั่งเก้าอี้พลาญรู้สึกกระอักกระอ่วนชอบกล ทั้งๆ ที่พวกเขาเป็นผู้เคราะห์ร้าย เหตุไฉนยามอยู่ต่อหน้าแม่ทัพเว่ยกับองค์หญิงผู้โชวเขากลับรู้สึกร้อนตัว

ผู้ที่เสียใจอย่างสุดซึ้งยังคงเป็นหลิวเหรินเจี้ย ถ้ารู้แต่แรกว่าคำพูดไม่กี่คำของเขาจะก่อให้เกิดเรื่องร้ายแรงถึงเพียงนี้ ยามนั้นเขาไม่มีทางพูดจาส่งเดชเป็นแน่

ข้อเท็จจริงของคดีนี้กระจ่างชัดอย่างรวดเร็ว จดหมายลาตายที่ใต้เท้าหวังทิ้งไว้ นั้นเป็นจดหมายปลอม ผู้ปลอมจดหมายฉบับนี้ก็คือเติร์บใช้ข้างกายเขา คนของศาลต้าหลี่ยังค้นพบจดหมายที่มีตัวอักษรเลียนรางฉบับหนึ่งในห้องของใต้เท้าหวัง เหมือนเขาได้รับคำสั่งจากใครสักคนให้จงใจก่อเรื่องขึ้นเพื่อให้เกิดสงครามระหว่างแคว้นจิ้นกับแคว้นใต้มาได้

เดิมแผนการนี้จะสร้างความบาดหมางระหว่างคนสกุลฮวากับคณะทูตแคว้นใต้มาได้แม้ในงานเลี้ยงพระราชทานที่กำลังจะมีขึ้น แต่ผู้ใดจะรู้ว่าคนสกุลฮวาส่งของกำนัลของแคว้นใต้มา กลับคืน ทำให้องค์ชายสามรู้เรื่องที่คนของตนพุดดูหมิ่นแม่ทัพเว่ยก่อนเวลาอันสมควร ผู้บงการเบื้องหลัง

เกรงว่าได้ทำห้วงจะหาแผนเสีย จึงให้เด็กรับใช้สังหารเขา แล้วจัดฉากว่า เขาฆ่าตัวตายเพราะเกรงกลัวสกุลชวา ถือโอกาสใส่ร้ายสกุลชวาไปด้วย

“ผู้ใดจะเอาได้ว่าองค์หญิงน้อยที่อ่อนแออ่อนหวานของสกุลชวา คนนั้นจะอารมณ์ร้าย ไม่ยอมเห็นแก่หน้าแคว้นได้เม่า คินของกำนันที่พวกเขามอบให้” เผยจีไหวอ่านผลการสืบสวนคดีนี้แล้วอดรำพึงรำพันถึงความโชคดียของสกุลชวาไม่ได้

หากเกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างงานเลี้ยงพระราชทาน แล้วได้ทำห้วงถูกฆ่าตายยามนั้น เรื่องนี้จะต้องเป็นเรื่องใหญ่ที่รู้จักกันทั่วแผ่นดิน ถึงยามนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ปิดข่าวไม่อยู่

“เห็นได้ว่าบางครั้งการแสดงความจริงใจออกมาไม่เพียงส่งผลดีต่อร่างกายและจิตใจ แต่ยังส่งผลดีต่อวงศ์สกุลด้วย” ไก่จิ้งฉีรองหัวหน้าศาลตำหลิหอบเอกสารทางการปักใหญ่เข้ามา “เห็นได้ว่าสวรรค์คงไม่ต้องการเห็นขุนนางผู้ภักดีได้รับความอยุติธรรม”

“พวกเราคนของศาลตำหลิเชื่อเรื่องโชคชะตาตั้งแต่เมื่อไร” เผยจีไหวช่วยไก่จิ้งฉีปิดผนึกเอกสารเหล่านั้น “วันนี้สมควรเป็นเจ้าเข้าเวร ข้ากลับก่อนแล้ว”

ไก่จิ้งฉีหยิบเอกสารที่ถูกผนึกว่าเป็นเอกสารลับของคดีอื่นๆ บนตู้เก็บของ “เจ้าว่าผู้บงการเบื้องหลังคดีนี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับหลายคดีก่อนหน้านี้หรือไม่”

เผยจีไหวปิดฝุ่บนบนตัว นิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า “คดีก่อนหน้านี้หลายคดีล้วนพัวพันถึงผู้ที่เกี่ยวข้องกับอิงอ่องไม่มากนักน้อย แต่ครั้งนี้ไม่ค่อยเหมือน”

“ก็ไม่เชิงว่าไม่เกี่ยวข้องกันเสียทีเดียว องค์หญิงน้อยสกุลชวาเองก็เคยเกือบหมั้นหมายกับอิงอ่อง” ไก่จิ้งฉีปิดประตูตู้เก็บของ “หลายวันก่อนคนของพวกเราสืบได้ว่า ไม่นานมานี้อิงอ่องเคยบอกองค์หญิงผู้โช้วว่าจะสู่ขอนางเป็นชายา แต่องค์หญิงผู้โช้วปฏิเสธ”

ไต้ยินว่าชวาทิวิหสติปฏิเสธอิงอ่อง เผยจีไหวไม่แปลกใจแต่อย่างใด ความจริงแล้วด้วยฐานะขององค์หญิงผู้โช้ว ถ้าจะให้ดีที่สุดก็คือไม่แต่งงานกับองค์ชายคนใดเลย แบบนี้จึงจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

ทว่าระหว่างรัชทายาทกับองค์หญิงผู้นั้น...

ใต้หล้านี้ไม่เคยขาดโศกนาฏกรรมแห่งความรัก แม้เป็นเช่นนี้ก็ยังคงมีหนุ่มสาวนับไม่ถ้วนที่ทยอยเดินบนเส้นทางนี้

อิงอ๋องและสนมเสียนสองแม่ลูกที่มีได้ถูกดึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีอีกครั้ง ยามนี้ตกตะลึงคาดไม่ถึง

สนมเสียนมองเล่อหยางผู้หยิ่งผยองตรงหน้าแล้วอดสงสัยไม่ได้ว่า เป็นเล่อหยางที่สมอมมีปัญญา หรือนางหูเพื่อนกันแน่

“ลูกของข้าโง่เขลาไร้เดียงสา ยังรู้อะไรง่าย ๆ เกรงว่าคงไม่คู่ควรกับแก้วตาดวงใจขององค์หญิง” สนมเสียนอยากพ่นน้ำชาในปากใส่หน้าเล่อหยางเหลือเกิน ให้ตรึงอย่างเชี้ยเหยาเป็นสะใภ้ของนาง ยังเทียบไม่ได้กับยامنันที่จะทำให้ฮวาลิวหลี่เป็นสะใภ้ของนาง

อย่างน้อยคนเขาก็หน้าตาดีกว่าเชี้ยเหยา ลูกที่ถือกำเนิดจะต้องหน้าตาดีกว่าเป็นแน่

“พี่สะใภ้ อิงอ๋องเป็นพี่ชายคนโต ต้องการสตรีที่จะช่วยสนับสนุนหน้าที่การงานของเขา ต่อไป...จะทำอันใดก็จะสะดวก” เล่อหยางยิ้มสำรวม “เจ้าคิดอย่างไร?”

สนมเสียนรู้สึกว่าจะไม่เห็นจะดีเลย

ก่อนหน้านี้้องค์หญิงนางนี้มักมองตนด้วยหางตา เวลาเรียกตนก็เรียกว่าสนมเถียน ไม่ต้องกล่าวถึงคำว่าพี่สะใภ้ แม้แต่จะเรียกบรรดาศักดิ์ที่ตนได้รับแต่งตั้งก็เหมือนจะหยามเกียรติปากของนางด้วยซ้ำ

“องค์หญิงมีอันใดก็พูดตามตรง ไม่ต้องเรียกข้าว่าพี่สะใภ้ เรียกสนมเถียนเหมือนเมื่อก่อนก็ได้” สนมเสียนพูดอย่างเฉยเมย “ชาติกำเนิดข้าไม่สูงส่งอย่างองค์หญิง ไม่ค่อยสนใจว่าใครจะเรียกอย่างไร”

“เรื่องที่ข้าไม่ค่อยรู้ความในอดีต ขอพี่สะใภ้อย่าได้ถือสาเลย” เล่อหยางรู้ว่าสนมเสียนไม่พอใจนาง แต่ในใจของนางรู้ดีว่าเทียบกับสิ่งเหล่านี้แล้ว สนมเสียนต้องการให้บุตรชายครองบัลลังก์มากกว่า

สนมเสียนยกถ้วยชา ไม่พูดไม่จา

“พุ่กันของปัญญาชนเป็นอาวุธไว้รูป” เล่อหยางหวานล่อต่อ “ฐานะ

ของสกุลเชื้อในแดนใต้เป็นอย่างไร คิดว่าเจ้าเองก็คงรู้ดี การให้เด็กทั้งสอง
แต่งงานกัน ล้วนดีสำหรับพวกเราสองคน”

“เหอะ” สนมเสียนหัวเราะเยาะ “องค์หญิงพูดจนคนสกุลเชื้อร้ายกาจ
ถึงเพียงนี้ คิดจะทำอันใดกันแน่ ก่อกบฏหรืออย่างไร!”

สีหน้าของเล่อหยางเย็นชาขึ้นทันควัน

“อย่าคิดว่าบุตรของท่านจะเป็นแม่ไก่ที่ออกไข่ทองคำ ถึงนางจะทำ
จากทองคำ แต่ก็เป็นแค่แม่ไก่ ไม่ใช่พญาหงส์” สนมเสียนหัวเราะเยาะ
“คิดจะยึดเยียดสตรีที่รัชทายาทไม่ต้องพระประสงค์ให้บุตรชายของข้า คิดว่า
พวกเราสองแม่ลูกเป็นใคร เป็นพวกเก็บของเก่าหรือ!

“ข้าไม่สนว่าสกุลเชื้อร้ายกาจเพียงใด แต่ข้าไม่ถูกใจ” สนมเสียน
ลุกขึ้น ได้โอกาสระบายอารมณ์ที่เก็บกดมานานปีแล้ว สนมเสียนจึงดำ
อย่างสะใจ “ถ้าคิดว่าตนเองร้ายกาจเพียงนั้นจริงๆ ก็คงไม่ต้องส่งบุตรไปเป็น
สินค้ำไปมา ในเมื่อทางโน้นไม่สนใจ ทางข้าก็ไม่ถูกใจ ใครอยากแต่งก็แต่งไป
อย่าทำให้ข้าพะอืดพะอม”

“ดีมาก!” เล่อหยางโกรธจัดจนเปล่งเสียงหัวเราะ “เถียนซือ¹ วันนี้
เจ้าห้ามเกียรติข้าอย่างไร ข้าจำไว้ขึ้นใจแล้ว”

“จำได้ก็จำไป องค์หญิงหน้าตาทำทางเหมือนคนดี แต่ทำตัวคล้าย
แม่เล้า หมิงเฮ่าของข้าเป็นเด็กดี รับบุตรท่านไม่ไหวหรอก” สนมเสียน
ทำท่าถ่มน้ำลายลงพื้น “เดินดี ๆ เล้า ข้าไม่ส่ง”

เล่อหยางเหือดดาล คล้ายเบื่องหน้าดำมืดไปหมด ตอนเดินออกมา
ยังเตะแฉกกันดอกไม้ของตำหนักหลินซู่แตกสองใบ

“ฮืม” สนมเสียนเห็นแฉกแตกแล้วก็ไม่โมโห กลับสะบัดผ้าเช็ดหน้า
อย่างสบายอารมณ์ “นางแพศยา คิดจะใช้พวกเราสองแม่ลูกเป็นหมาก
เห็นข้าปัญญาอ่อนหรืออย่างไร”

ว่าแล้วนางก็หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาปิดหน้าแล้วส่งเสียงร่ำไห้ ร่ำน้ำตา
พลางวิ่งไปยังตำหนักเฉินหยาง

เป็นสตรีแล้วถูกน้องสามีรังแก ก็ต้องฟ้องสามีตนเองไม่ใช่หรือ

¹ ชื่อ แปลว่า แซ่ ใช้ต่อท้ายแซ่เดิมของหญิงที่ออกเรือนแล้ว

บุตรชายนำแจกันสองใบนั้นกลับมามอบให้นางโดยเฉพาะ แม้สีสันสดใสไปสักหน่อย รูปแบบอัปลักษณ์ไปสักนิด แต่ก็เพื่อความตั้งใจของเขา

อิงอ่องที่นั่งเฝ้ายามอยู่มุมหนึ่งโดยไม่มีโอกาสอัปปากพูดตั้งแต่ต้นจนจบ เหลือบมองหน้าประตูที่ว่างเปล่าอย่างตกตะลึงพรึงเพริด สีหน้าเหม่อลอยราวกับกำลังมองฉากกรบใหญ่ฉากหนึ่ง

ว่าไปแล้ว การที่นางแม่ด่าเขาในเวลาปกตินั้นถือว่าอ่อนโยนมากแล้วจะอย่างไรก็ดี เขาเป็นบุตรชายในอุทรย่อมได้รับการปฏิบัติดีกว่าผู้อื่น

อิงอ่องเดินออกจากตำหนักหลินชู่ไปไม่กี่ไกลเท่าไรก็เห็นบุตรศิครนรองของเล่อหยางชมดอกไม้อยู่ในอุทยาน จึงรีบหมุนตัวแล้วเดินหนี

“อิงอ่อง...” แม้เซี่ยเหยาจะไม่ชอบอิงอ่อง แต่นางรู้ว่ามารดาตั้งใจจะให้นางแต่งงานให้อิงอ่อง ดังนั้นเมื่อเห็นเขาจึงกล่าวทักทายก่อน

ที่ไหนได้ ยังไม่ทันทักทาย อิงอ่องก็รีบเดินหนีราวกับนางเป็นสัตว์ร้ายน่าสะพรึงกลัว

“สมองมีปัญหา” เซี่ยเหยาตำเบา ๆ คำหนึ่งด้วยความกรุณา โกรธนางหมุนตัวเดินไปอีกทาง บังเอิญชนชั้นที่คนหนึ่งที่ชอบม้วนภาพไว้ในอ้อมแขน

“เจ้าเป็นชั้นที่ตำหนักใด เดินไม่ดูตาม้าตาเรือ” หญิงรับใช้คนสนิทของเซี่ยเหยารีบประคองนาง แล้วตะโกนที่หล่นอยู่แทบเท้าออก

เชือกแดงที่มีดม้วนภาพคลายออก เผยให้เห็นภาพวาดช่วงหนึ่ง

“นี่ภาพบ๊าบออันใด” หญิงรับใช้คนนั้นด่าอีกหลายคำก่อนประคองเซี่ยเหยาเดินกลับไปที่ระเบียงทางเดิน

เพลิงโทะสะในใจเซี่ยเหยาลุกโซน ปกติคนจิตใจดีอ่อนโยนอย่างนางไม่เคยด่าชนชั้นที่ทำความผิดอย่างไม่ตั้งใจ ทว่าพอโกรธก็ได้แต่นั่งเฝ้ายามปล่อยให้หญิงรับใช้ประคองจากไป

“องค์ชายห้า” หลังประตูดวงเดือนมีคนยืนมองนางสีหน้าไร้ความรู้สึก เซี่ยเหยาสะดุ้ง เมื่อเห็นชัดว่าคนผู้นั้นคือจีเยี่ยนชิวของค์ชายห้า นางจึงคลี่ม้วนอันแรง “การจะองค์ชายห้า”

คิดไม่ถึงว่าองค์ชายห้าที่ปกติอ่อนโยน เข้ากับผู้อื่นได้ดี จะมองนาง

แวนเดียวด้วยสายตาเย็นชาแล้วหมุนตัวเดินจากไปไม่พูดไม่จา

เขี่ยเหยา “...”

สมององค์ชายในวังหลวงแต่ละคนล้วนมีปัญหา

ไม่มีผู้ใดปกติเลยสักคนหรือ

ฮวาลิวหลิได้ยื่นวาร์ชทายาทสั่งให้คนมารับนางเข้าวังเพราะเตรียมของกิน
อร่อยๆ ไว้ที่ตำหนัก นางไม่แม่แต่จะแสร้งปฏิเสธตามมารยาท ตกปาก-
รับคำโดยพลัน

เพิ่งเดินเข้าประตูวัง เห็นองค์ชายห้าพวขันที่น้อยเดินคอยตกคร่ำสร้อย
มาทางนี้ นางหยุดเดิน คำนับอีกฝ่าย

“องค์หญิงผู้โช้ว” องค์ชายห้าเห็นฮวาลิวหลิแล้ว ใบหน้ามันตึงคล้าย
มีรอยยิ้ม “จะไปที่ไหนหรือ”

“ข้ามีธุระที่ตำหนักบุรพาเจ้าค่ะ นี้องค์ชายมาจากที่ใดหรือ” ฮวา-
ลิวหลิไม่ยอมบอกองค์ชายห้าว่านางจะไปกินของอร่อยๆ ที่ตำหนักบุรพา
แต่เมื่อเห็นสีหน้าน้อยใจของสองนายบ่าวแล้วก็รู้สึกเสียใจที่นางปากมาก
เกินไป

“เช้าตรู่วันนี้ข้าเกิดแรงบันดาลใจ เลยวาดภาพดวงตะวันโผล่พ้น
ขอบฟ้า เดิมคิดจะนำไปถวายเสด็จพ่อ แต่คาดไม่ถึงว่าจะเกิดอุบัติเหตุ
ระหว่างทาง ทำให้ภาพวาดสกรปรก” แม้แต่ท่าทางหมองหม่นขององค์ชายห้า
ก็ยิ่งงามสง่า “ในฐานะลูก จะถวายสิ่งของที่สกรปรกแล้วได้อย่างไร ดังนั้น
ข้าจึงนำภาพนี้กลับมา”

ลั่นเสียง เขาก็หยิบภาพวาดในมือขันที่น้อยมาคลี่ให้ฮวาลิวหลิดู
“องค์หญิงรู้ลึกกว่าภาพนี้เป็นอย่างไร”

พูดตามตรง ฮวาลิวหลิมองไม่ออกว่าฝีมือวาดภาพขององค์ชายห้า
พัฒนาขึ้นกว่าเดิม แต่เมื่อเผชิญกับแววตาคาดหวังของอีกฝ่ายแล้ว มโนธรรม
ในใจของนางก็มีได้มีราคาค่างวดใดๆ

“ฝีมือวาดภาพขององค์ชายดูคล้ายจะพัฒนาขึ้นอีกแล้ว” ฮวาลิวหลิ
จ้องภาพนั้นครุ่นหนึ่ง สีหน้าขึงขัง กล่าวว่า “ที่สำคัญที่สุดก็คือ ความหมาย
แฝงในภาพนี้พิเศษมาก ดวงตะวันโผล่พ้นขอบฟ้านำแสงสว่างเรืองรอง

มาสู่ผืนแผ่นดิน แผ่นดินใกล้ชิดกับดวงตะวัน เป็นภาพดวงตะวันร้อนแรง เปี่ยมด้วยชีวิตชีวา”

องค์ชายห้ายิ้มเชิน “ความจริงแล้วก็ได้ดีอย่างที่องค์หญิงกล่าว แต่ข้าพเจ้าใจภาพวาดนี้มาก เดิมคิดจะมอบภาพนี้ให้องค์หญิง แต่...”

ภาพที่คิดจะมอบให้ฮ่องเต้ตอนแรก ถึงมอบให้ไม่ได้ แต่จะส่งให้ผู้อื่นต่อก็ไม่เหมาะสม

“สุภาพชนไม่ชิงของรักของผู้อื่น” ฮวาลิวหลี่ชิงพูด “ภาพนี้ขององค์ชายน่าประทับใจยิ่ง แม้ข้าไม่ได้เป็นเจ้าของ แต่ก็จดจำมันไว้ในใจแล้วเจ้าค่ะ”

“องค์หญิงเข้าใจเรื่องการวาดภาพจริงๆ” องค์ชายห่าปรารภ “สมกับเป็นแก้วตาดวงใจของแม่ทัพใหญ่ทั้งสอง ไม่ว่าทัศนคติหรือความใจกว้างก็ไม่เหมือนผู้อื่น ข้าเลื่อมใสนัก”

องค์ชายห่าชื่นชมฮวาลิวหลี่จากใจจริงคำรบหนึ่งก่อนออกนอกวัง สีน้ายิ้มแย้ม

ผู้ที่ถูกชมว่าดีเลิศประดุจเป็นสิ่งที่มียูบหนา แต่ไม่มีบนผืนแผ่นดิน อย่างฮวาลิวหลี่ “...”

เวลาที่องค์ชายทั้งหลายชมใคร ล้วนกระตือรือร้นถึงเพียงนี้เชียวหรือ

“องค์ชายห้า...หลงใหลการวาดภาพยิ่งนัก” ยวนเหว่ยเห็น
 ฮวาลิวหลี่จ้องแผ่นหลังขององค์ชายห้าอย่างเหม่อลอยจึงกระซิบเตือน
 “องค์หญิง ไกล่เทียงแล้วเจ้าค่ะ”

ให้รัชทายาทรอนานไม่ค่อยดี

ฮวาลิวหลี่ถึงสติกลับมา หมุนตัวเดินไปยังทิศที่ตั้งของตำหนักบูรพา
 ช่วงนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิ บุปผาแบ่งบาน รอบด้านมีแต่ดอกไม้สะพรั่ง แม้แต่
 เส้นทางที่ทอดยาวในวังหลวงล้วนวางกระถางดอกไม้ที่ตัดแต่งอย่างงดงาม

โบทันหลากหลายสีแข่งกันแย้มกลีบ ฮวาลิวหลี่เห็นชั้นที่หลายคนตัดแต่ง
 กิ่งไม้ก็หยุดเดิน เรียกชั้นที่น้อยคนหนึ่ง “กงกงน้อยคนนี่”

ชั้นที่น้อยอายุประมาณสิบสองสิบสามปี เขาไม่รู้ฐานะของฮวาลิวหลี่
 แต่จำชั้นที่นำทางที่อยู่ข้างหน้านางได้ว่าเป็นถึงชั้นที่ใหญ่ของตำหนักบูรพา
 จึงรีบวางกรรไกรตัดกิ่ง เข้ามาคำนับ “คารวะผู้สูงศักดิ์”

“ข้าอยากตัดดอกโบทันสักหลายกิ่ง เจ้าช่วยข้าเลือกสักหน้อยได้
 หรือไม่” ฮวาลิวหลี่ยืนอยู่กลางดงดอกโบทัน มองดอกไม้ผาดหนึ่ง

“ขอท่านผู้สูงศักดิ์รอสักครู่” ชั้นที่น้อยเลือกตัดดอกโบทันที่บ้าน
 กำลังพอดี เมื่อตัดแล้วก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าสะอาดพันกิ่งดอกไม้ไว้ก่อนยื่นให้
 ฮวาลิวหลี่อย่างระมัดระวัง

“ขอบใจ” ฮวาลิวหลี่รับช่อดอกไม้แล้วสั่งให้ยวนเหว่ยมอบเงิน

เป็นลื่นน้ำใจแก่ขันทีน้อย ก่อนหอบดอกไม้เดินมุ่งหน้าต่อไป

“คุณหนู คนที่เดินอยู่ทางโน้นคล้ายเป็นองค์หญิงผู้โช้วเจ้าค่ะ” หญิงรับใช้ข้างกายเซี่ยเหยาเห็นกลุ่มคนเดินมุ่งหน้าไปตำหนักบุรพาจึงรีบกระซิบบอก “ดูท่าคงไปเข้าเฝ้ารัชทายาทนะเจ้าค่ะ”

เซี่ยเหยา มองทิศที่สาวหลิพลีเดินไป สีหน้าบึ้งตึง สูดหายใจเข้าลึก ก่อนเดินตามไป

“ข้าเห็นคนหอบดอกไม้มาแต่ไกล คิดไม่ถึงว่าจะเป็นองค์หญิงผู้โช้ว”

สาวหลิพลีหันมองผู้ส่งเสียงทักทายพลางขยับช่อดอกโบต้นในมือเล็กน้อย นี่เป็นดอกไม้ที่นางคิดจะมอบให้รัชทายาท คุณหนูเซี่ยคนนี้ปรากฏตัวต่อหน้านาง ย่อมต้องมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น

“บุปผาพวกนี้งามจริง ๆ แต่การที่องค์หญิงเด็ดพวกมันออกมา ทำให้พวกมันเหลือเพียงความงามชั่วขณะ น่าเสียดายจริง ๆ” เซี่ยเหยา มองดอกโบต้นช่อใหญ่ แม้ปากคลี่ยิ้ม แต่ดวงตาที่มองมานั้นแข็งกร้าว “องค์หญิงเป็นสตรี สมควรทะนุถนอมดอกไม้จึงจะถูกต้อง”

สาวหลิพลีมองเซี่ยเหยาเงิบ ๆ

“กล่าวกันว่าสตรีประหนึ่งบุปผา อายุของดอกไม้มันไม่ยืนยาว อยากอยู่ติดต้นให้นานอีกสักหน่อย...”

“คงเป็นเพราะข้าคิดว่าตนเป็นต้นไม้ใหญ่ ไม่เคยรับรู้ถึงความรู้สึกของดอกไม้” สาวหลิพลีจะรีบไปกินมื้อเที่ยงที่ตำหนักบุรพา ไม่อยากเสียเวลาได้เถียงกับเซี่ยเหยาเรื่องต้นไม้ดอกไม้พวกนี้ “คุณหนูเซี่ย ข้ามีธุระขอตัวก่อน”

“ข้าก่อน” เซี่ยเหยาเรียกสาวหลิพลี “องค์หญิงจะไปตำหนักบุรพาหรือ”

“เกี่ยวอันใดกับคุณหนูเซี่ยด้วย”

“รัชทายาทยังไม่เสกสมรส องค์หญิงก็ยังไม่ออกเรือน พวกท่านพบกันตามลำพังเช่นนี้ไม่เหมาะสม” อารมณ์หลากหลายคุกรุ่นในแววตาของเซี่ยเหยา หากมุมปากของนางยกขึ้น “ถ้ามีผู้ใดเอ่ยถึงเรื่องนี้ จะไม่เป็นการให้ร้ายองค์หญิงหรือ”

“นางกำนัลและขันทีไม่ใช่คนหรืออย่างไร ไยถึงกลายเป็นอยู่กัน

ตามลำพังเล่า” ฮวาลิวหลิวขมวดคิ้ว พฤติกรรมต่างๆ ของเซี่ยเหยานั้น ดูคล้ายว่าแอบหลงรักรัชทายาท เมื่อคิดเช่นนั้น นางรู้สึกถึงอารมณ์ประหลาดที่เกิดขึ้น นั่นทำให้นางยังไม่อยากสนทนากับเซี่ยเหยาอีก จึงหมุนตัวเดินจากไปทันใด

“องค์หญิง” เซี่ยเหยาเห็นฮวาลิวหลิวรีบร้อนจากไปก็ยังไม่อยากให้นางไป หรืออาจกลัวว่านางมีอาเจยยอมรับเรื่องที่ฮวาลิวหลิวและรัชทายาทอยู่กันตามลำพังได้ “องค์หญิงไม่อยากคุยกับข้าถึงเพียงนี้เซี่ยวหรือ”

“หลิวหลิว”

รัชทายาทเดินมาจากประตูด้านข้าง แอ่กับฮวาลิวหลิวว่า “เราขอเจ้าตั้งนาน ยังคิดว่าเกิดเรื่องขึ้นกับเจ้าเสียอีก คิดไม่ถึงว่าจะอยู่ที่นี่”

“เพคะ คุณหนูเซี่ยพูดคุยเรื่องทะนุถนอมดอกไม้กับหม่อมฉันนะ เพคะ หม่อมฉันเลยเสียเวลานิดหน่อย” ฮวาลิวหลิวตัดดอกไม้ช้อนั้นใส่มือรัชทายาท “หม่อมฉันจำได้ว่ามีแจกันสีฟ้าใส่ที่ตำหนักใบหนึ่ง น่าจะใส่ดอกไม้ช้อนี้ได้พอดีเพคะ”

“งามมาก” รัชทายาทก้มหน้ามองดอกไม้ในมือ “เราชอบมันมาก”

ขอบตาของเซี่ยเหยาเริ่มแดงเรื่อ นางเพิ่งบอกฮวาลิวหลิวว่าไม่ควรเด็ดดอกไม้ แต่รัชทายาทกลับบอกว่าชอบดอกไม้พวกนี้ นางเป็นญาติผู้น้องของรัชทายาท มีใจให้เขามานานปี โฉนเขาจึงตบหน้านางเพื่อคนนอก

“ยังมีอันใดอีกหรือไม่” ในที่สุดรัชทายาทก็หันมองเซี่ยเหยาเต็มตา

“เสด็จพี่รัชทายาท หม่อมฉันไม่มีอันใดเพคะ” เซี่ยเหยามองรัชทายาทอย่างรอคอย หวังว่าเขาจะเชิญนางไปตำหนักบุรพาด้วย

“ในเมื่อไม่มีอันใดแล้วก็รีบออกจากวังเถิด” รัชทายาทพูดสีหน้าเฉยเมย “เราก็บองค์หญิงผู้ไฉนยังมีธุระต่อ ไม่อยู่เป็นเพื่อนเจ้าแล้ว”

เซี่ยเหยา “...”

ธุระของพวกท่านก็คือกินอาหารไม่ใช่หรือ

โหน้ๆ ก็มาถึงหน้าประตูตำหนักบุรพาแล้ว จะเชิญคนเข้าไปกินอาหารเพิ่มอีกสักคน ตำหนักบุรพาจะจนลงสักเท่าไรเชียว

เซี่ยเหยาติดตามแผ่นหลังของรัชทายาทและฮวาลิวหลิว ทั้งน้อยใจและคับแค้นใจ ยามนี้นางไม่รู้จะระบายความชิงชังเต็มทรวงที่ใด

เรื่องแรกที่รัชทายาททำหลังกลับเข้าตำหนักบุรพาก็คือนำดอกไม้ไปปักแจกันที่ฮวาลิวหลิพุดถึง

เขานั่งขัดสมาธิบนพรม จัดดอกไม้ในแจกันให้ดี แล้วหันมองฮวาลิวหลิ “ข้ายังคิดว่าวันนี้เจ้าจะไม่มาเสียแล้ว”

“เหตุใดจึงทรงพระดำริเช่นนั้นเพคะ” ฮวาลิวหลิพุกกับโต๊ะ ยืนศีรษะมองรัชทายาท

“เพราะสองวันนี้พอหลิวหลิเจอข้าก็ไม่ค่อยพุด” รัชทายาทวางแจกันไว้ที่ที่สะดุดตา ยิ้มหมอง “ข้ายังคิดว่าข้าทำอันใดผิด จนทำให้เจ้ารังเกียจเสียแล้ว”

ฮวาลิวหลิร้อนตัวไม่น้อย สองวันก่อนนางเจอรัชทายาทหน้าตำหนักเงินหยาง นางกับท่านแม่รีบร้อนกลับจวนจริง ๆ แต่ไม่ใช่เพราะรัชทายาทมีบัญชาใด นางเองต่างหากที่รู้สึกละอายใจ

รัชทายาทติดอานางถึงเพียงนี้ แต่นางกลับเกิดความคิดชั่วร้ายเพราะรูปโฉมหล่อเหลาของเขา ดังนั้นสองวันก่อนพอเห็นเขา นางก็รู้สึกเหมือนคนมีชนกติดหลัง

นางหลบอยู่ในจวน คัดบทสวดมนต์ถึงสองวันเต็ม จนรู้สึกว่าได้รับการชำระล้างจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ เลื่อนระดับความดั่งามขึ้นจากเดิมแล้วค่อยพบรัชทายาทได้อย่างไม่รู้สึกผิด

“ทรงเข้าพระทัยผิดแล้ว ไม่ได้ทรงกระทำอันใดผิด แต่เป็นปัญหาที่หม่อมฉันเองเพคะ” ฮวาลิวหลิยื่นคอด้วยความร้อนตัว

“เจ้ากังวลเรื่องการตายของขุนนางคณะทูตแคว้นไต้เมาหรือ” รัชทายาทเดินมานั่งข้างกายฮวาลิวหลิ อธิบายให้นางฟังอย่างอ่อนโยน “ไม่ต้องห่วง คาลตำหาลีสืบคดีนี้จนกระจ่างแล้ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับจวนของเจ้าแม่แต่น้อย”

“ยังดีที่วันนั้นพระองค์เสด็จไปกับหม่อมฉันด้วย มิเช่นนั้นคนของแคว้นไต้เมาจะพุดอันใดก็ต้องเป็นไปตามนั้น” ฮวาลิวหลิรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ไม่รู้ว่าเป็นใครที่วางแผนเล่นงานสกุลฮวาเรา”

“ไม่ว่าจะเป็นใคร ข้ากับเสด็จพ่อก็เชื่อว่าคนสกุลฮวาไม่มีทางกระทำอย่างคนต่ำช้าแน่นอน” รัชทายาทยื่นมือมาตรงหน้าอย่างลั้งเล ก่อนลูบศีรษะฮวาลิวหลิอย่างแผ่วเบา “ดังนั้นเจ้าไม่ต้องกังวล”

พอรู้สึกได้ถึงฝ่ามือที่วางอยู่กลางกระหม่อม จิตใต้สำนึกของสวาทลิวหลี่ก็บอกนางว่าอยากจับมือนั้นทันที นางคว้านิ้วของรัชทายาทไว้อย่างไม่ตั้งใจ

นิ้วอ่อนนุ่มลากผ่านฝ่ามือ ทำนางคลายมือออกโดยไม่รู้ตัว นางส่งเสียงโอเอแห่งๆ เสกกล่าวว่า “ได้รับความเชื่อพระทัยจากฮ่องเต้และรัชทายาท นับเป็นเกียรติสูงสุดของครอบครัวหม่อมฉันแล้วพะยะค่ะ”

“หลิวหลี่ไม่จำเป็นต้องพูดอย่างเกรงใจต่อหน้าข้า”

นางกำนัลยกอ่างน้ำเข้ามา รัชทายาทล้างมือจนสะอาด เช็ดมือไปพลางพูดไปพลาง “หรือเป็นเพราะฐานะของข้า เจ้าถึงคิดมาก”

คนหน้าตาดีแค่ขมวดคิ้วหรือหลุบตาก็พาให้หัวโนแล้ว สวาทลิวหลี่ค้นพบว่านางอาการหนัก นับวันจะทนเห็นสีหน้าแวตารัชทายาทที่ไร้ความสุขไม่ได้แม้แต่บ่อย

นางถอนหายใจ นางจะทำอะไรกับรัชทายาทดี

ล้างมือสะอาดดีแล้ว สวาทลิวหลี่เช็ดหยดน้ำที่เกาะพราวบนหลังมือจู่ๆ ก็คิดถึงเซี่ยเหยาที่ดูไม่ค่อยปกติ จึงอดเตือนรัชทายาทไม่ได้ว่า “รัชทายาทพะยะค่ะ หม่อมฉันรู้สึกว่าคุณเซี่ยเหยาไม่ค่อยปกติ ทรงมีฐานะสูงส่ง ถ้าจะให้ดีก็อย่าได้ประทับกับเซี่ยเหยาตามลำพัง”

“ขอบใจหลิวหลี่มากที่เตือน ข้าจะจำไว้”

สวาทลิวหลี่ไม่ชอบให้สตรีอื่นอยู่ใกล้เขา แสดงว่าเขาคงมิได้ชอบนางฝ่ายเดียว เมื่อคิดได้เช่นนี้ รัชทายาทก็อดยิ้มไม่ได้

เห็นรัชทายาทคลี่ยิ้ม สวาทลิวหลี่รู้สึกทั่วหัวใจนางกำลังบรรเลงบทเพลงอีกแล้ว ดูท่านางยังคับทสวดมนต์ไม่เพียงพอ กลับไปแล้วนางจะคิดต่อ ต้องคิดให้มากกว่านี้ ต้องคิดให้ออกมาจากใจจริงยิ่งกว่านี้

อย่างน้อยต้องทำให้นางยืนกรงเล็บปีศาจไปหารัชทายาทไม่ได้

ครั้นเซี่ยเหยา กลับถึงตำหนักองค์หญิงเล่อหยาง มารดาก็กลับมาแล้ว นางมองเซี่ยเหยาที่เดินเข้าห้องโถงสีหน้าย่ำแย่ “เลี้ยงเจ้าไว้มีประโยชน์ใด แม้แต่หัวใจของบุรุษก็ยังคว้ามาไม่ได้”

วันนี้นางไปพบทั้งสนมเสียนและสนมหรง ท่าทีของนางแพศยา

สนมเสียนนั้นไม่ต้องพูดถึง แต่คิดไม่ถึงว่าขนาดสนมทรงที่แทบไร้ตัวตน ในสายตาของนางยังกล้าปฏิเสธเรื่องการเกี้ยวพาราสีที่นางกล่าวถึง

สนมทรงมีบุตรชายคนเดียวก็คือองค์ชายรองที่มีสมองค์คล้ายคน ปัญญาอ่อน ในบรรดาองค์ชาย ความสามารถของเขาไม่โดดเด่นและ วิชายุทธ์ไม่สูงส่ง แต่กลับกล้าปฏิเสธข้อเสนอของนาง!

เล่อหยางเก็บความไม่พอใจจากในวังไว้เต็มทรง พอเห็นเซี่ยเหยา ก็ยังไม่พอใจทบทวี “ถ้าพี่สาวเจ้ายังอยู่ ข้าคงไม่ต้องทนรับอารมณ์เช่นนี้”

บุตรคนโตไม่ว่าบุคลิกหรือหน้าตาล้วนโดดเด่นกว่าบุตรคนรองนัก หากนางยังมีชีวิตอยู่ ด้วยรูปโฉมของนางจะต้องดึงดูดองค์ชายเหล่านี้เข้า เป็นพวกได้นานแล้ว ยังจะต้องให้คนอย่างนางลดตัวลงไปเจรจากับผู้ที่ นางเคยดูถูกเหล่านั้นได้อย่างไร

ได้ยินมารดา กล่าวถึงพี่สาวที่จากไปแล้ว เซี่ยเหยาก็ก้มหน้าซ่อน แววเย็นชาในดวงตา “ท่านแม่ อิงอ่องและรัชทายาทต่างถูกฮวาลิวหลี่ หว่านเสนหนีไล่ ลูกทำอันใดไม่ได้เจ้าคะ”

คนหนึ่งเป็นองค์ชายใหญ่ อีกคนเป็นรัชทายาท เดิมก็มีฐานะพิเศษ ในหมู่องค์ชาย แต่คนพวกนี้กลับเหมือนคนตาบอด ชมชอบฮวาลิวหลี่ เจ้ามารยาเสียได้

เซี่ยเหยาไม่สนใจว่าอิงอ่องชอบใคร แต่นางอยากรู้ว่ารัชทายาท ชอบพอฮวาลิวหลี่มากเพียงใด

นางมองมารดาที่บ่นไม่หยุด สีหน้าไร้อารมณ์ ก่อนเดินกลับเรือนพัก เงียบๆ นางหาป้ายคำสั่งมรดกเขี้ยวออกมาชิ้นหนึ่ง

“ท่านพ่อเคยบอกว่าป้ายคำสั่งนี้ใช้เรียกมือสังหารเมืองข้างเคียง” เซี่ยเหยาหยิบป้ายคำสั่ง ก่อนแค้นเสียงหัวเราะเบาๆ “เสด็จพี่รัชทายาท ในเมื่อทรงไร้หน้าพระทัยกับข้า ก็อย่าทรงโทษข้าเลย

“ถึงอย่างไร...มีแต่ชายที่ตายแล้วจึงมีอาจไปหาสตรีอื่นได้ใช่หรือไม่” คล้ายเซี่ยเหยานึกถึงเรื่องที่น่ายินดี จึงเปล่งเสียงหัวเราะ “เมื่อพระองค์ ลั่นพระชนม์แล้ว ถึงข้าจะแต่งให้ป้ายวิญญาณของพระองค์ก็เท่ากับเป็น ชายาแล้ว พระองค์ทรงเห็นด้วยหรือไม่”

“องค์หญิง สองวันก่อนท่านบอกเองว่าจะอยู่ห่างจากรัชทายาท เหตุใดวันนี้ถึงกินอาหารกับรัชทายาท แล้วยังนัดกันว่าจะไปซื้อผ้าซมนกขมิ้นอีกสามวันให้หลังด้วยเจ้าคะ” ยวนเหว่ยส่งโอสถช่วยย่อยให้สาวหลิพลีลกินเม็ดหนึ่ง “ท่านทำอย่างนี้ทำพวกบ่าวลำบากใจนะเจ้าคะ”

“ยวนเหว่ย จะโทษข้าที่ไม่มุ่งมันไม่ได้ เพราะรัชทายาททรงพระสิริโฉมเกินไปต่างหาก แต่ทรงนี้วพระพักตร์ ข้าก็อยากรับปากทุกอย่างอย่าว่าแต่ไปเที่ยวชมทิวทัศน์ ต่อให้รับสั่งให้ข้าสวมเสื้อเกราะออกรบ ข้าก็ต้องพยักหน้ารับ”

“ความงามเป็นเสมือนดาบจริง ๆ นี่ท่านไม่มองบุรุษอื่นนานแล้ว” อวี้หรงยกถ้วยน้ำส่งให้สาวหลิพลีล รถม้าแล่นโคลงเคลงไปข้างหน้า แต่น้ำในถ้วยกลับไม่กระฉอกแม้แต่น้อย

“มีคณนามอย่างรัชทายาทอยู่เบื้องหน้า ในสายตาข้าจะมองชายอื่นอีกได้อย่างไร” สาวหลิพลีลเหว่นหน้าตึงน้ำจันทน์

“แต่” อวี้หรงรับถ้วยเปล่ากลับมา อุดมมองสาวหลิพลีลไม่ได้ “จะข้าหรือเร็วรัชทายาทจะต้องทรงมีชายนะเจ้าคะ”

สาวหลิพลีลเย็บขริม ภายในรถม้าเย็บกริบทันควัน

“องค์หญิง” ยวนเหว่ยเห็นรอยยิ้มเลื่อนหายจากใบหน้าของสาวหลิพลีลจึงเอ่ยอย่างอดไม่ได้ว่า “หากท่านชอบรัชทายาท ก็แต่งกับรัชทายาทได้เจ้าคะ ท่านแม่ทัพทั้งสองไม่มีทางขัดขวางแน่”

“ใครบอกว่าข้าอยากแต่งกับรัชทายาท” สาวหลิพลีลยกมือสองข้างขึ้นเท้าคาง “ข้าแค่คิดว่าผู้ใดจะเป็นชายรัชทายาทถึงจะเหมาะสม”

“แล้วคิดได้หรือยังว่าสมควรเป็นใครเจ้าคะ”

“ไม่เห็นมีผู้ใด” สาวหลิพลีลส่ายหน้าและพูดอย่างจริงจัง “ไม่มีผู้ใดคู่ควรกับรัชทายาท”

อวี้หรงกับยวนเหว่ยผงกศีรษะรับพร้อมกัน “องค์หญิงพูดถูก”

ไม่มีผู้ใดคู่ควรก็ถูกต้องแล้ว

สามวันต่อมาณภาสดใส บุปผาแบ่งบาน วิหคขับขาน สาวหลิพลีลจึงม้าที่รัชทายาทมอบให้นางเดินออกจากจวนก็พบว่ารัชทายาทมารอแล้ว

รัชทายาทสวมเสื้อผ้าไหมสีอ่อน สวมรัดเกล้าหยกยืนอยู่ตรงหน้า
ดั่งเทพบุตรที่ลงมาจากวิมานสวรรค์

“วันนี้เป็นวันดี” รัชทายาทพลิกตัวขึ้นหลังอาชา “หลิพลีออกไป
เที่ยวเล่นแถวชานเมืองกันสักหน่อยดีหรือไม่”

“ได้พะคะ”

ฮวาลิพลีพยักหน้า ได้ๆ รัชทายาทพูดคำไหนก็ได้ทั้งนั้น
ภายในเมืองห้ามขี่ม้า เนื่องจากเกรงว่าม้าอาจตื่นตกใจแล้วทำร้าย
ราษฎร จำต้องมีคนคอยจูงไว้ กระทั่งออกมานอกเมือง รัชทายาทค่อย
ให้คนจูงม้าคลายเชือกออก

ทั้งสองคนพาราของครักรัษขี่ม้าไปได้ช่วงหนึ่ง จู่ๆ ก็มีตัวต่อฝูงหนึ่ง
บินมาจากที่ใดก็ไม่รู้ ทำคนทั้งขบวนโกลาหล

“ทรงระวังพะคะ!” ฮวาลิพลีเห็นลูกธนูดอกหนึ่งพุ่งเข้าไปใส่อาชา
ของรัชทายาท นางยื่นมือไปกระชากเขาให้ขึ้นมาอยู่บนหลังม้าของนาง

อาชาที่นางขี่แตกตื่น ส่งเสียงร้องยาวคราหนึ่งก่อนวิ่งเตลิด

ฮวาลิพลีหันกลับไปมองราชองครักรัษที่คิดจะตามพวกนางมา
แต่กลับถูกกลุ่มคนที่มีตัวตนไม่ชัดเจนล้อมไว้ จึงกดเสียงต่ำอย่างหนักใจ
“รัชทายาทพะคะ มีคนคิดจะลอบปลงพระชนม์”

เห็นชัดว่า ตัวต่อที่บินว่อนเต็มนภาเกิดจากการสังการของมนุษย์
มีฉะนั้นมีหรือจะบังเอิญโจมตีจนแยกราชวงศ์ออกห่างจากรัชทายาท
ได้พอดี

ชั่วขณะที่ม้าแตกตั้นนั้น มือสังหารพวกนี้ก็วิ่งรูกันออกมาอย่าง
ไม่คิดชีวิต ต่อสู้อย่างยอมตายถวายชีวิต

ซานเมืองหลวงมิใช่พื้นที่เปลี่ยวร้างไร้ผู้คน มีชาวนาเห็นเหตุการณ์
ก็โยนจอบเสียมในมือทิ้ง แล้ววิ่งไปพลางตะโกนไปพลางว่า “มีโจรป่า
มีโจรป่าฆ่าคนตาย!”

พอเห็นดังนั้น นักฆ่าจึงรีบขี่ม้าตามไปหวังจะจัดการชาวนาคนนั้น
แต่ราชวงศ์ของครักซ์ขวางไว้ ประมือกันไม่ก็กระบวนท่า ชาวนาคนนั้นก็วิ่งหาย
ลับไปจนไม่เห็นแม้แต่เงา

“จัดการให้เร็วที่สุด” หัวหน้านักฆ่ารู้ว่าชาวนาจะต้องไปตามคนมา
ช่วยเป็นแน่ จึงชักดาบข้างเอวออกมา ก่อนพาดคนฝีมือดีที่สุดจำนวนหนึ่ง
ขี่ม้าไล่ตามรัชทายาทและสวาทลิทลี่ “ตริ่งกำลังราชวงศ์พวกนี้ไว้ก่อน”

“รัชทายาท!” ราชวงศ์ครักซ์ตำหนักบูรพาต่อสู้อย่างเต็มกำลัง แต่
พอพวกเขาสังหารนักฆ่าได้คนหนึ่ง ก็มีนักฆ่าคนใหม่พุ่งเข้ามา

การเดินทางของรัชทายาทมักถูกปกปิดไว้เป็นความลับ และเพื่อ
ให้เดินทางได้อย่างปลอดภัยมากขึ้น พวกเขาจึงให้ผู้ที่มิรูปร่างหน้าตา

คล้ายคลึงกับรัชทายาทและองค์หญิงผู้โช้วแยกเดินทางไปยังทิศทางที่ต่างกันไป เพื่อสร้างความสับสนให้กลุ่มคนที่ไม่ประสงค์ดี

แต่เมื่อสังหารกลุ่มนี้คล้ายล่วงรู้เส้นทางของรัชทายาทดี ทั้งยังมุ่งมั่นจะสังหารรัชทายาทให้ได้

รัชทายาทฝึกขี่ม้า ยิงธนู และเพลงกระบี่ตั้งแต่อายุเยาว์ หากเขาฝึกองค์หญิงผู้โช้วที่นั่งบนหลังม้าลงมา ไม่แน่ว่านักฆ่าอาจไล่ตามไม่ทัน แต่นี่รัชทายาทยังพ่องค์หญิงผู้โช้วที่ร่างกายอ่อนแอไปด้วย...

ราชวงศ์ยังคงคิดยิ่งวิตก หากเกิดเรื่องขึ้นกับรัชทายาท สกูลใหญ่หลายสกูลจะต้องถูกดึงเข้าไปสู่ความวุ่นวายนี้ด้วย

ทั้งสองฝ่ายสู้กันยับเยิน เรียกได้ว่าวังดกระบวนท่าไม่ตายออกมาสู้กันเลยทีเดียว

“ข้าชาวที่รัชทายาทพระราชทานแก่หม่อมฉันนับเป็นยอดอาชาเพคะ” ฮวาลิวหลี่กิดีระรัชทายาทให้ตำลงเพื่อหลบลูกธนูที่ยิงเฉียดอย่างหวุดหวิด นางมิกล้าหยุดม้า หนำซ้ำยังมีอาบังคับม้าให้วิ่งกลับเข้าเมือง จึงได้แต่มุ่งหน้าพาหลบเข้าไปในป่ารกชัฏ

ยามอยู่ในพื้นที่ราบกว้าง อีกฝ่ายมีคนมาก ซ้ำยังมีพลธนูมาด้วย เท่ากับพวกเขาสองคนเป็นเป้าเคลื่อนที่ให้พวกนั้นยิงไล่ได้อย่างง่ายดายโดยไม่รู้หลบเข้าป่า มีที่ให้ซ่อนตัว พวกนักฆ่ามีธนูก็จะได้เปรียบน้อยลง

ทันทีที่ม้าวิ่งเข้าป่า ฮวาลิวหลี่กิดีรัชทายาทหลงจากหลังม้า เตะม้าทีหนึ่งให้มันห้อยตะบึงไปยังทิศทางตรงกันข้าม

“รัชทายาท” ฮวาลิวหลี่กิดีภรรยากระโปรงงามหรูของนางออกมาผูกไว้ที่เอว “เสด็จตามหม่อมฉันมาเพคะ” ลั่นเสียง นางไม่รอให้รัชทายาทตอบก็รีบดึงมือเขาออกวิ่งทันใด

“พยายามเลี้ยว อย่าทรงเหยียบพื้นที่มีหญ้าขึ้นหนาแน่นนะเพคะ” ฮวาลิวหลี่กิดีสังเกตสภาพรอบด้าน ยังดีที่ยามนี้ยังไม่เข้าสู่ฤดูร้อนอย่างเต็มที่ ต้นหญ้าจำนวนมากจึงยังสูงไม่พนักองใบไม้แห้งที่ทับถมกันอยู่ นางดึงรัชทายาทให้หลบหลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งแล้วตั้งสมาธิฟังเสียงตำแหน่งของนักฆ่า

“ผู้ที่พวกมันต้องการเล่นงานคือข้า เจ้ารีบหนีไปก่อนเถิด” รัชทายาท

ดิ่งกระป๋องออกจากเควพลางพูดเสียงต่ำ “ข้าไม่เป็นอันใด เจ้ารีบไปซ่อนตัวอยู่ข้างหลัง”

“ทรงเป็นถึงรัชทายาท ทรงเป็นผู้สืบทอดแผ่นดิน ไม่สมควรตรัสด้วยความวู่วามเช่นนี้เพคะ” ฮวาลิพลีเก็บรอยยิ้ม มองรัชทายาทอย่างเคร่งขรึมผิปกติ “ทรงเป็นฮ่องเต้ในภายภาคหน้า หม่อมฉันเป็นข้าราชการ ความ เป็นความตายของพระองค์เกี่ยวข้องกับอนาคตของไพร่ฟ้าข้าสืบทอดหมิ่นร้อยหมื่น วันนี้ขอเพียงหม่อมฉันยังมีลมหายใจแม้เพียงเอือกเดียว หม่อมฉันไม่มีทางปล่อยให้พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ต่อหน้าหม่อมฉันแน่เพคะ”

นางผูกชายกระโปรงไว้รอบเอว แล้วดิ่งกระป๋องออกจากผ้าคาดเอว “ในฐานะข้าราชการ ต่อเบื้องพระพักตร์ หม่อมฉันไม่สมควรพกพาอาวุธ แต่การเดินทางออกมาข้างนอกอาจมีสถานที่ที่ไม่ปลอดภัย ขอรัชทายาทโปรดพระราชทานอภัยที่หม่อมฉันทำผิดครานี้ด้วยเพคะ”

ทั้งสองคนหลบหลังต้นไม้ใหญ่ ยืนหันหน้าเข้าหากัน รัชทายาทมองฮวาลิพลีลางยืนมือไปกุมมือนางช้าๆ “เจ้าไม่ยอมให้ข้าตาย แล้วข้าจะยอมให้เจ้าเอาชีวิตมาทิ้งเพื่อข้าได้อย่างไร”

“รัชทายาท!” ฮวาลิพลีพลิกมือไปจับข้อมือรัชทายาท กดเสียงต่ำกว่าเดิม “หากหม่อมฉันกลับไปได้อย่างปลอดภัย ขอรัชทายาทรักษาความลับให้หม่อมฉันเรื่องหนึ่งนะเพคะ”

“ได้”

“ไม่ถามว่าเรื่องใดหรือเพคะ” ฮวาลิพลียิ้ม ละมือไปจับข้อมือและตัวกระป๋องเข้าด้วยกัน

รัชทายาทมองท่าทางคล่องแคล่วของนางโดยไม่ถามและไม่พูดสิ่งใด

“รัชทายาทไม่ต้องทรงกลัวนะเพคะ หญิงรับใช้ของหม่อมฉันชำนาญการสะกดรอยในป่า ไม่นานก็ต้องหาพวกเราพบ” แต่นางจะซ่อนตัวที่นี้ไม่ได้ เพราะยามนี้มีอสังหารพวกลี้ภัยตามหามาถึงบริเวณนี้แล้ว นางต้องดึงความสนใจของคนพวกนั้นไปทางอื่น

“ข้าก่อน” รัชทายาทบิดชายเสื้อขึ้นด้านหนึ่งแล้วเหินบ่วงที่ขอบเอวอย่างงามสง่า “เรื่องประเพณีจะให้ตรูเฝ้าอย่างเจ้าทำได้อย่างไร ข้า...”

“เออละ รัชทายาทเพคะ” ฮวาลิวหลีกดตัวรัชทายาทจนเขาหลุด
นั้งบนพื้นโดยไม่รู้ตัว “ที่ทรงเล่าเรียนนั้นเป็นเพลงกระบี่สำหรับสุภาพชน
เพลงกระบี่ประเภทนี้ไม่มีทางฆ่าคนได้เพคะ”

สิ้นเสียง นางตบไหล่รัชทายาทเบาๆ “ทรงรอม่อมฉันกลับมา
อย่างว่าง่ายตรงนี้ ทรงเข้าพระทัยหรือไม่เพคะ”

รัชทายาทที่ไม่รู้ว่าโยจู่ๆ ตนถึงนั่งลงกับพื้น “...”

“รัชทายาททรงเป็นเด็กดี อย่าทรงองแะนะเพคะ มิเช่นนั้นพวกเรา
จะต้องตายอยู่ที่นี้ รัชทายาททรงเห็นแก่ห่อมฉัน ทรงเห็นแก่ราษฎรได้หล้า
ถือว่าห่อมฉันขอร้อง อย่าเสด็จออกมาเป็นอันขาด ได้หรือไม่เพคะ”
ฮวาลิวหลียอบกายลงตรงหน้ารัชทายาท จ้องดวงตาของเขาแน่น

รัชทายาทมองตอบทั้งขอบตาแดงก้ำ “แล้วเจ้าเล่า”

เขานึกเสียใจ เขายอมหวนกลับไปเพื่อไม่ให้ตนเองชอบนาง ไม่เคย
หวั่นไหวไปกับนาง เพราะไม่อยากให้นางต้องตกอยู่ในอันตรายเช่นนี้

“รัชทายาททรงลืมแล้วหรือเพคะ” ฮวาลิวหลียิ้ม “ห่อมฉัน
สกุลฮวา คนสกุลฮวาปกป้องกษัตริย์ คุ่มครองอาณาประชาราษฎร์ นี่เป็น
คำสั่งสอนประจำสกุลฮวานับร้อยปี ห่อมฉันไม่อยากเป็นคนอกตัญญูของ
ตระกูล ขอรัชทายาททรงส่งเสริมด้วยเพคะ”

รัชทายาทมือสั่น ไม่มีคำพูดใด

“ขอทรงส่งเสริม” ฮวาลิวหลียิ้ม “หากไม่มีพระราชานุญาต ห่อมฉัน
ก็มีแต่ซัดใช้ความผิดด้วยความตาย”

“ได้” เสียงแหบแห้งของรัชทายาทดังขึ้น เป็นครั้งแรกที่เขาลูบแก้ม
ของฮวาลิวหลีย่างไม่สนใจสิ่งใด “ข้าจะรอเจ้ากลับมา เจ้าต้องกลับมานะ”

“ห่อมฉันน้อมรับพระบัญชาเพคะ” ฮวาลิวหลียิ้มมุมปากให้รัชทายาท
ก่อนก้าวยาวๆ ออกไป

รัชทายาทไม่เคยเห็นฮวาลิวหลิววิ่งถลาเช่นนั้นมาก่อน ได้แต่มองตาม
แผ่นหลังที่จากไปอย่างเร่งร้อน เขายกมือกดทรวงอกที่เจ็บหน่วง พยายาม
ข่มความรู้สึกที่อยากวิ่งตามนางออกไป

เขาเตือนตนเองครั้งแล้วครั้งเล่าว่าหากเขาวิ่งตามไปยามนี้ จะทำให้
ทุกสิ่งที่ยาวาลิวหลิทำมาทั้งหมดสูญเปล่า

สวาทลิวหลิลอบเข้าค่ายทหารแคว้นจินพั่วและจับอาหว่ากลับมาได้ โดยที่อาหว่ายังมีชีวิตอยู่ แสดงว่านางต้องไม่อ่อนแออย่างที่เห็นยามปกติ เป็นแน่

ยามนั้นบิดาของเขาก็ได้แม่ทัพสวาทและแม่ทัพเว่ยช่วยปกป้อง

วันนี้ธิดาของแม่ทัพทั้งสองก็ช่วยปกป้องเขาเช่นกัน

แม้เขาเป็นถึงรัชทายาท แต่เขาก็ยังเป็นมณุษย์ปุถุชน การบังคับให้ เหตุผลอยู่เหนืออารมณ์นั้นเป็นเรื่องยากยิ่ง ในเวลาแค่นี้ก็อดใจ รัชทายาท กัศริมผีปากจกนโลหิตซิม

เขาหมอบลงกับพื้น ไม่สนใจความสกปรก เพียงอยากฟังเสียงฝีเท้า ของสวาทลิวหลีให้ชัด อย่างน้อยการทำเช่นนั้นก็ช่วยให้เขาสบายใจขึ้นบ้าง

พวกนักฆ่าเห็นรัชทายาทหลบเข้าป่าลึกก็ระวังตัวกันมากขึ้น หัวหน้านักฆ่า กระชับกระบี่ในมือ เดินตรงเข้าไปอย่างระมัดระวัง

“หัวหน้า มีเสียงร้องไห้” มือสังหารที่มีโสทรประสาทเป็นเลิศคนหนึ่ง เอ่ย “คล้ายเสียงของเด็กสาว”

นักฆ่าเหล่านี้ถูกเลี้ยงดูให้เป็นนักรบเดดตายโดยเฉพาะ รอบคอบ และระมัดระวังตัวสูงยิ่ง พวกเขาค่อยๆ ย่องเข้าไปใกล้ต้นเสียง ก่อนพบว่า มีเด็กสาวผิวขาวผ่องดุจหิมะซ่อนอยู่ในกอหญ้า นางยกมือปิดปาก สะอื้นด้วยความประหวั่น เมื่อเห็นพวกเขาเดินมา เด็กสาวก็ตกใจจน กล่าวไม่ออก มือยันพื้นถัดตัวไปด้านหลัง น้ำตาไหลพรากไม่หยุด เป็น ภาพที่ชวนเวทนายิ่งนัก

เมื่อสังเกตเห็นว่าขาของนางบิดเบี้ยวไม่เป็นธรรมชาติ หัวหน้านักฆ่า ใช้ปลายกระบี่เขยคางนาง น้ำตาของเด็กสาวหยุดต้องกระบี่ ตัวนางสั่นเต็ม รวากับกระดิ่งผิดซ้ำ

“เจ้าคือองค์หญิงที่อยู่กับรัชทายาทคนนั้นสินะ” หัวหน้านักฆ่าที่สวม หน้ากากเอ่ยด้วยน้ำเสียงดูแคลน “เพื่อให้ตนเองหนีรอด รัชทายาททั้งเจ้า ไว้หรือ”

ดรุณีน้อยยังคงตัวสั่นเต็ม ฟันขาวของนางกระทบกันดังกึกๆ กว่า จะมีเสียงสั้นเครือหลุดลอดในเวลาต่อมา “อย่าฆ่าข้า...”

เสียงของนางอ่อนหวานเสนาะหู คล้ายลูกแมวน้อยที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ นอกจากขอให้ผู้อื่นเมตตาสงสาร ก็ไม่มีทางเลือกอื่น

หัวหน้านักฆ่ามองเด็กสาวที่ถูกรัชายาทาทอดทิ้งขณะเกิดเหตุการณ์คับขัน สีหน้าเฉยเมย “บอกมาซิว่ารัชทายาทหนีไปทางใด”

เด็กสาวยังเอาแต่รำไให้

หัวหน้านักฆ่ากระซกนางขึ้นจากพื้นอย่างหงุดหงิด มือหนึ่งเค้นลำคอนาง “ถ้าไม่พูด ข้าจะให้พวกนั้นถอดเสื้อผ้าเจ้า ให้เจ้าตายอย่างน่าอัปอาย”

“อย่า...อย่านะ...” น้ำตาร้อนๆ หลายหยดต้องหลังมือนักฆ่า ดรุณีน้อยมองเขาด้วยดวงตาพราวเลือนผ่านม่านน้ำตา “ข้าขออโง่ อย่านะ”

หัวหน้านักฆ่ามองน้ำตาบนหลังมือ แล้วสะบัดนางลงไปที่พื้น “เช่นนั้นก็รีบบอกมา”

เด็กสาวยกมือสั่นเทาขึ้นไปยังทิศทางหนึ่ง

“ข้ายังคิดว่าบุตรีของแม่ทัพทั้งสองจะเด็ดเดี่ยวกว่าผู้อื่นเสียอีก คิดไม่ถึงว่าจะแค่นี้เอง” หัวหน้านักฆ่าพรัลผยองใจอย่างดูแคลน ล้วงผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดน้ำตาบนหลังมือ ก่อนหมุนตัวเดินไปยังทิศทางที่เด็กสาวชี้

“หัวหน้า พวกเราจะทำอะไรกับนางดี” มือสังหารคนหนึ่งถาม

“สังหาร” หัวหน้านักฆ่าออกคำสั่งพลางเดินไปข้างหน้าโดยไม่หันหลังกลับมา “เก็บศพนางให้เรียบร้อย”

เพ็งขาดคำ เขาก็ได้ยินเสียงศีรษะคนตกพื้น กลิ่นคาวโลหิตคลอคลุ้งไม่ลิ กลิ่นฉุนแรงถึงเพียงนี้ไม่เหมือนกลิ่นเลือดของคนคนเดียว

เขาหันหลังขวับ แสงสีเงินตวัดผ่านหน้าเร็วรี่ เขายกกระบี่ขึ้นบัง แต่คิดไม่ถึงว่ากระบวนท่าของอีกฝ่ายจะดุจนจับใจ เมื่อเห็นว่าการโจมตีครั้งแรกไม่โดนเป้าหมายก็เปลี่ยนเป็นเตะหน้าอกของเขาทันที

หัวหน้านักฆ่าเห็นลูกน้องที่ติดตามมาบัดนั้นนอนตายเกลื่อนพื้นอย่างไร้สัมเสียง แว่วอำมหิตพาดผ่านนัยน์ตา “องค์หญิงผู้โชคร้ายกายอ่อนแอ ซึกแล้ว เจ้ากล้าหลอกคนทั้งเมืองหลวง”

“อย่าได้หันหลังให้ศัตรูเป็นอันขาด นี่เป็นหลักการที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง” ทุกกระบวนท่าที่ฮวาลิวหลี่โจมตีนั้นหนักหน่วง ไม่อ้อมมือ “ข้า

ต้องขอใจเจ้าที่ให้โอกาสนี้กับข้า”

หัวหน้านักฆ่าเคยปลิดชีพคนนับไม่ถ้วน พอต้องรับมือกับฮวาลิวหลีกี่ไม่เพลี่ยงพล้ำ เขาไม่เหมือนพวกนักฆ่าที่ฮวาลิวหลีกเคยพบครั้งก่อน คนพวกนั้นเป็นแค่มือสังหารธรรมดา แต่เห็นได้ว่าหัวหน้านักฆ่าคนนี้เป็นพวกนักฆ่าเดนตายที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา

เขาไม่เคยถูกล่อลวงด้วยความงามหรือผลประโยชน์ แต่ครานี้ความผิดพลาดเพียงอย่างเดียวของเขาก็คือถูกศัตรูเกินไป มิฉะนั้นนางคงไม่มีโอกาสสังหารนักฆ่าคนอื่น

“เสียดยี่ทองค์หญิงรูปโฉมงดงามเช่นนี้จะต้องตายภายใต้คมกระบี่ของข้า” กระบี่ของหัวหน้านักฆ่ากรีดผ่านลำคอของฮวาลิวหลีก นางถอยหลบไปด้านหลังอย่างว่องไว อีกฝ่ายใช้โอกาสนี้ฟันแขนของนาง

ฮวาลิวหลีกถอยหลังหลายก้าว ยืนพืดันไม่ใหญ่หายใจแรงๆ นางเปลี่ยนมือถือกระบี่ สีสหน้ารับรู้รู้สึก เอ่ยว่า “จะเป็นจะตายแล้วแต่ชะตาฟ้ากำหนด วันนี้ขอเพียงข้ายังอยู่ พวกเจ้าก็อย่าได้คิดจะปลงพระชนม์รัชทายาทได้เลย”

“สกุลฮวาของพวกเจ้ามีทหารหลายสิบหมื่นนาย ไฉนต้องสละชีวิตเพื่อปกป้องพระบรมวงศ์ที่อาจจะแวงพวกเจ้าได้ทุกเวลา” หัวหน้านักฆ่าไม่ปล่อยให้ฮวาลิวหลีกได้มีโอกาสพักหายใจ เขาแทงกระบี่ใส่กลางหน้าผากของนางอย่างต่อเนื่อง “ไปไม่หาเจ้านายคนใหม่”

“น่าขัน ฮองเต๋องค์นี้ทรงเป็นผู้นำที่ดี” ฮวาลิวหลีกหลบหลีกกระบี่ที่แทงเข้าใส่อย่างรวดเร็ว จู่ๆ ก็มีเสียงแหวกอากาศดังขึ้น นางเอียงศีรษะหลบไปด้านข้าง ลูกธนูพุ่งเฉียดแก้มนางไป

เกือบทำหน้านางเป็นแผล!

ใครที่คิดทำลายความฝันของนางในการเป็นหญิงงามผู้อ่อนแอ ผู้นั้นก็คือศัตรูตัวฉกาจของนาง

หัวหน้านักฆ่าพบว่าจู่ๆ ฮวาลิวหลีกก็รุกไล่เขาคล้ายคนเสียสติ แต่ละกระบวนท่าที่นางใช้นั้นแทบจะท่วมเทพลงกำลังทั้งหมดลงไป แค่ว่าผลพลเพียงเล็กน้อย ปลายกระบี่ของนางก็กรีดหน้าอก

ฮวาลิวหลีกรีบถือโอกาสนี้รุกไล่ ใช้กระบี่ปิดลูกธนูที่พุ่งเข้าใส่

หมุนตัวปล่อยให้กระบี่ของหัวหน้านักฆ่าแทงหัวไหล่ข้างอย่างแรง

ฉีก

เป็นเสียงกระบี่แทงเข้าเนื้อ

หัวหน้านักฆ่าก้มหน้าลงมองอย่างไม่เชื่อสายตา มองกริชที่แทงทะลุหัวใจของเขาโดยที่เข้าใจไม่ได้ว่าเขาพลาดท่าเสียที่ให้เด็กสาวเมื่อวานขึ้นที่มีอายุเพียงสิบห้าปีเท่านั้น

สวาทลิวหลิวชักริซออก แล้วยกเท้าถีบอีกฝ่าย จากนั้นนางยกมือกดแผลที่ไหล่ที่หลังโลหิตไม่หยุด “ข้ายังคิดว่านักรบเดนตายอย่างเจ้าจะเก่งกาจสักเพียงใด ที่แท้ก็แค่นี้เอง”

หัวหน้านักฆ่าเบิกตาโพลง มองกิ้งไม้ที่มีใบเขียวขมู่มเหนือศีรษะก่อนขาดใจตายทั้งๆที่มีอาจทำใจยอมรับ

“หัวหน้า!” มือสังหารสองคนไล่ตามมาทันเห็นภาพตรงหน้า ก็ถือกระบี่พุ่งเข้าไปสวาทลิวหลิวในบัดดล

“หนีเร็ว!” รัชทายาทวิ่งเข้ามาหาเร็วรี่ เขาขว้างกระบี่ในมือออกไปปักเข้าลำคอของมือสังหารที่วิ่งอยู่หน้าสุดพอดี เขารีบจับมือสวาทลิวหลิวพาหมุนตัววิ่งหนีทันใด

“รัชทายาท! หม่อมฉันให้ซ่อนองค์ไม่ใช่หรือเพคะ!”

“ข้ารับปากเจ้าว่าจะซ่อนตัวให้ดี แต่เท้าของข้าไม่ได้ตกลงด้วย” รัชทายาทที่ปกติต้องงามประณีตทุกกระเบียดนิ้ว ยามนี้วิ่งจูงมือสวาทลิวหลิวหนีเข้าป่า หน้าตามอมแมม ผมเผ้ายุ่งเหยิง ด้านหลังมีมือสังหารวิ่งไล่ล่าเป็นพรวน

“รัชทายาท หม่อมฉันได้รับบาดเจ็บ หนีไปได้ไม่ไกลหรอกเพคะ” เพราะเสียโลหิตมาก วงหน้าของสวาทลิวหลิวซีดขาว “ทรงหนีไปก่อนเถิด หม่อมฉันจะตามพวกนั้นไว้เอง”

“ข้าก็อยากพึ่งเจ้าอยู่หรอก แต่มือกับเท้าของข้าไม่ยอมเชื่อฟัง” รัชทายาทดึงกระบี่เปื้อนเลือดในมือสวาทลิวหลิวมาถือไว้ ผู้ที่รังเกียจความสกปรกตั้งแต่อายุเยาว์อย่างเขา กลับจับมือที่เปื้อนโลหิตจนเหนียวเหนอะของสวาทลิวหลิวไว้แน่น “ใครบอกว่าข้าฝึกฝนเพลงกระบี่ของสุภาพชนเท่านั้น แม่ทัพสาวถือว่าเป็นอาจารย์ของข้าครึ่งตัวเสียวนะ”

สิ้นเสียง รัชทายาทก็วิ่งเข้าสู่นักฆ่าอย่างงามสง่ามอง

ทว่าภายในระยะเวลาอันสั้น รัชทายาทถือกระบี่ย้อนกลับมาจู่
ขวาหลิวหลิววิ่งหนีต่อ

“ข้ารู้สึกว่ที่เจ้าพุดมีเหตุผล กลับไปนี่ข้าต้องตั้งใจฝึกกระบี่ให้ดี”
รัชทายาทวิ่งหนีพร้อมๆ กับยิงหน้าไม้ใส่นักฆ่า หรือไม่ก็ยิงพลุสัญญาณ
ไปเรื่อยๆ อย่างน้อยการกระทำเช่นนี้ก็พอจะถ่วงเวลาพวกนักฆ่าได้บ้าง

“เอ๊ะ” รัชทายาทมองเห็นเขาที่ลาดลงไปตรงหน้า ยังมีมือสังหาร
วิ่งไล่ล่าอย่างไม่ลดละ เขายิ้มแห้ง “หลิวหลิว เห็นท่าพวกเรามาแล้วไม่ได้เกิด
วันเดียวเดือนเดียวปีเดียวกัน แต่อาจตายวันเดียวเดือนเดียวปีเดียวกันแล้ว”

ขวาหลิวหลิวแย่งกระบี่ในมือรัชทายาทมาถือไว้ ริมฝีปากไร้สีเลือด
ของนางขยับ “หากซ่อนองค์ให้ดีกว่าไม่ต้องสิ้นพระชนม์วันเดียวกับหม่อมฉัน”

“ข้ารู้ แต่ข้า...”

แต่ข้าทำได้

“รัชทายาท!” ราชองครักษ์ตำหนักบูรพาและหญิงรับใช้ของขวา
หลิวหลิวได้ยินเสียงพลุสัญญาณก็ตามหาพวกเขาจนพบ สิ่งที่ทำให้รัชทายาท
รู้สึกขายหน้าก็คือ หญิงรับใช้ของขวาหลิวหลิวเป็นฝ่ายวิ่งนำหน้ากลุ่มราช-
องครักษ์

“ดูท่าพวกเราคงรอดตายแล้ว” ขวาหลิวหลิวโล่งอก ยามนี้ตัวนาง
เย็นเฉียบ เสียโลหิตมากจนทรงตัวแทบไม่อยู่

ตอนนี้เองที่มีลูกดอกพุ่งเข้าใส่ นางที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสจึงมีปฏิกิริยา
ตอบสนองเชิงซ้ากว่าปกติ ยืนตัวโอนเอนดึงรัชทายาทให้หลบไปด้านหลัง
เล็กน้อย

รัชทายาททรงตัวไม่อยู่ ทำท่าจะกลิ้งตกเขา

ขวาหลิวหลิวยื่นมือออกไปโดยลืมนึกว่าตนเองได้รับบาดเจ็บที่แขน ออกแรง
ไม่ได้จึงกลิ้งตกเขาพร้อมเขา

ในความทรงจำเลื่อนราง นางรู้สึกถึงมืออบอุ่นที่รองรับท้ายทอยของ
นางไว้

หากเมื่อครู่รัชทายาทไม่ออกมาก็คงดี อย่างน้อยยามนี้เขาก็นั่งปลอดภัย
แม้วันนั้นนางจะเหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้าย ถึงต้องตายที่นั่นก็ต้อง

ปกป้องคุ้มครองรัชทายาทให้ปลอดภัย

หากต้องมอบอนาคตของราชวงศ์จิ้นให้องค์ชายสี่คนที่เหลือ นางจะ
วางใจได้อย่างไร

นางกัดปลายลิ้นเพื่อกระตุ้นให้ตนเองมีสติ ก่อนลืมหืมตามอง เห็น
รัชทายาทรดนางไว้ในอ้อมแขนแน่น ก็ยื่นมือออกไปอย่างยากลำบาก ใช้
แรงเหวี่ยงสุดท้ายที่เหลือเพียงน้อยนิดปกป้องศีรษะและใบหน้าของรัชทายาท

คนจะตายไม่ได้

หน้าจะเสียโฉมไม่ได้

ครออยาบา

ข่าวที่รัชทายาท ถูกลอบสังหารจนต้องหนีเข้าป่าลี้ภัยนั้นแพร่เข้าหูคนบางคนในเวลาอันรวดเร็ว

“อันใดนะ รัชทายาทถูกลอบปลงพระชนม์หรือ” ครั้นสนมเสียนไต้ยิ่นชาวนี้ก็ได้ดีใจ มีแต่ความกลัดกลุ้มกังวลใจ นางเรียกอิงอ่องมาที่ตำหนัก ถอนหายใจเอ่ยว่า “พวกเราควรทำอะไรดี เสด็จพ่อของเจ้าโปรตรัชทายาทมากขนาดนั้น หากเกิดเรื่องกับเขาจริงๆ ในฐานะองค์ชายใหญ่อย่างเจ้าจะต้องเป็นตะปุดตาตา เป็นหนามตำใจของเสด็จพ่อเจ้าเป็นแน่”

“ถ้ารัชทายาทสิ้นพระชนม์ จะไม่ใช่เรื่องดีสำหรับลูกที่เป็นองค์ชายใหญ่หรือขอรับ”

“นั่นแหละ ทุกคนรู้ว่านี่เป็นเรื่องดีสำหรับเจ้า ดังนั้นจะต้องมีคนไม่น้อยที่คิดว่าเจ้าเป็นคนบงการพวกนักฆ่า” สนมเสียนมองบุตรชายโง่เขลาแวบหนึ่ง “หากรัชทายาทสิ้นพระชนม์ ผู้ที่จะโชคร้ายลำดับถัดไปก็คือพวกเราสองแม่ลูก”

“ท่านแม่พูดมีเหตุผลขอรับ” อิงอ่องหยุดคิด “แล้วท่านแม่คิดว่าเป็นองค์หญิงเล่ห์เหลี่ยมที่อาฆาตแค้นรัชทายาทที่ไม่ยอมรับบุตรธิดาเป็นชายาและยังแค้นที่ท่านแม่ทำนางอับอาย จึงคิดจะล้างแค้นท่านหรือไม่ขอรับ”

“นางไม่ใช่คนเสียสติสักหน่อย ผู้ใดจะกล้าลอบปลงพระชนม์รัชทายาทกลางวันอย่างนี้ นั่นเป็นเรื่องร้ายแรงถึงแก่ชีวิตเชียว” สนมเสียนส่ายหน้า

“แม่เล่อย่างจะโง่เขลาประจุมูลิก แต่สติยังดีอยู่ ไม่มีทางทำเรื่องประเภทนี้นั่น”

“ไม่แน่ว่านางอาจพ้นเพื่อนแล้วก็ได้ออรับ” อิงอ่องมองดวงสุรียาที่เริ่มคล้อยไปทางตะวันตก “ท่านแม่ไม่ต้องกังวลเกินไป ลูกจะไปตำหนักเงินหยางเพื่อขออาสาพาทหารออกตามหารัซทายาท”

“รีบไปๆ ไม่ว่าเสด็จพ่อเจ้าทรงเชื่อหรือไม่ เจ้าต้องแสดงท่าทีพี่ชายที่รักน้องชายให้ทอดพระเนตรให้ได้” สนมเสียนพยักหน้ารับติดๆ กัน “รีบไป อย่าให้องค์ชายอื่นแย่งหน้าที่นี้ไปได้”

...

สนมเสียนเดาถูกเพียงครั้งเดียว ยามนี้แม่ฮ่องเต้ข้างหลังโกรธแค้นและกลัดกลุ้มยิ่งนัก แต่เขาไม่สงสัยว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับองค์ชายทั้งสี่ เมื่อเห็นอิงอ่องโอรสคนโตและหนึ่งอ่องโอรสคนรองต่างวิ่งมารับอาสาพาทหารออกตามหารัซทายาท เขาก็มิได้ปฏิเสธ อนุญาตให้พวกเขาพาทหารใต้อาณัติออกไปช่วยค้นหารัซทายาทบนเขาทันควัน

“ฝ่าบาท อย่าทรงกังวลพระทัยเลย รัซทายาทจะต้องเสด็จกลับมาอย่างปลอดภัยพะยะค่ะ” ฮวาอึ้งถึงห้วงบุตรและรัซทายาท เกรงว่าจะเกิดเรื่องขึ้นกับพวกเขา และยิ่งกลัวว่าฮ่องเต้ข้างหลังจะหวั่นรัซทายาทจนไม่สบาย เขาจำต้องแยกสมรภูมิมากล่าวพลบใจฮ่องเต้ข้างหลัง

“อึ้งถึง รัซทายาทเป็นผู้สืบทอดที่เราอบรมเลี้ยงดูมากับมือ เขาไม่เพียงเป็นรัซทายาท แต่ยังเป็นลูกที่เราเลี้ยงตั้งแต่เล็ก หากเกิดเรื่องกับเขา...” ฮ่องเต้ข้างหลังคิดถึงฮวาลิวหลี่ที่อยู่กับรัซทายาทแล้วยิ่งกังวล นางหนูสกุลฮวารา่กายอ่อนแอขนาดนั้น เจอเรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้ ร่างกายนางมีหรือจะทนไหว

“สุหยินของกระหม่อมพาคนออกตามหาแล้วพะยะค่ะ” ฮวาอึ้งถึงมองสีท้องฟ้าที่เริ่มหม่นลงทุกขณะนอกหน้าต่าง หวังว่าฟ้าจะมีดซาลงสักหน่อย หากเข้าสู่ยามราตรีจะยิ่งหาคนยากลำบากขึ้น

จากคำบอกเล่าของยวนเหว่ยที่ไล่ตามไป ก่อนที่รัซทายาทและหลิวหลี่จะตกเขา หลิวหลี่คล้ายได้รับบาดเจ็บสาหัส เขาเกรงว่าลูกคนนี้จะทนไม่ไหว อยู่ไม่พ่นคินนี้

“เจ้าใช้ป้ายคำสั่งของพ่อเจ้าหรือ” ทันทีที่ได้ยินข่าวรัชทายาทถูกลอบสังหาร เล่อหยางรีบรุดมาดูที่เก็บป้ายคำสั่ง ปรากฏว่าไม่เห็นมันอย่างที่คิดไว้

นางก้าวยาวๆ ไปยังเรือนพักของบุตรศิครอง เห็นเชี้ยเหยาสวมชุดแดงนั่งหน้าคั่นฉ่อง พอเดินมาถึง เล่อหยางก็ตบหน้านางอย่างแรง “เชี้ยเหยา เจ้าเสียสติแล้วหรือ”

“ใช้สิเจ้าคะ” เชี้ยเหยายกมือกุมหน้า เปล่งเสียงหัวเราะก็ก้อง “ข้าเสียสตินานแล้ว ท่านแม่อยากให้ข้าเป็นชายารัชทายาทไม่ใช่หรือเจ้าคะ ขอเพียงรัชทายาทสิ้นพระชนม์ ข้าก็จะแต่งให้ป้ายวิญญาณของเขา ท่านแม่น่าจะพอใจแล้ว”

“เจ้าบ้าไปแล้ว คิดหาเรื่องให้คนทั้งครอบครัวหรือ” เล่อหยางคิดไม่ถึงว่าบุตรจะเสียสติเช่นนี้ นางชี้หน้าเชี้ยเหยา ตวาดว่า “เจ้าคิดจะตายก็ได้ แต่อย่าทำให้น้องชายเจ้าพลอยติดร่างแหไปด้วย”

“ในสายตาของท่านแม่ ข้าและพี่ใหญ่เป็นแค่เครื่องมือที่ไม่คู่ควรทำให้น้องชายต้องแย่ไปด้วย” เชี้ยเหยากุมแก้มบวมแดงเพราะถูกตบแหวะตาของนางเย็นชา “พี่ใหญ่เป็นเครื่องมือที่ท่านแม่พึงใจ ทว่าน่าเสียดายที่นางตายแล้ว ข้านี้ลียังอยู่ แต่ท่านแม่กลับรังเกียจหาว่าข้าเป็นเครื่องมือที่ใช้ไม่เหมาะสม”

“พูดเหลวไหลอันใดของเจ้า” เล่อหยางโกรธจัด กล่าวอย่างไม่คิดว่า “หากพี่เจ้ายังอยู่ ข้ายังจะต้องใช้เจ้าอีกหรือ”

“ใช้สิ ถ้าพี่ใหญ่ยังอยู่ ท่านแม่จะต้องหาทางให้นางเป็นชายารัชทายาทให้ได้” เชี้ยเหยาทิ้งมือที่กุมแก้มลง หัวเราะในลำคอ “ท่านแม่ ท่านคงลืมไปแล้วว่าสามปีก่อนข้าเคยบอกท่านว่าข้าชอบรัชทายาท แต่ท่านไม่ยอมฟัง คิดจะให้พี่ใหญ่แต่งกับรัชทายาทให้ได้ ดังนั้น...”

นางยกมือปิดปากหัวเราะ “ดังนั้นพี่ใหญ่ก็เลยต้องตาย”

“เจ้ากล่าวอันใด...” เล่อหยางมองบุตรที่คล้ายพี่น้องแล้ว “พี่ใหญ่ของเจ้าตายเพราะเจ้าหรือ”

“ท่านแม่ ท่านลืมไปแล้วหรือว่าพี่ใหญ่ตายเพราะท่าน” เชี้ยเหยากระเียบเข้าไปใกล้มารดา “สามวันก่อนนางจะเสียชีวิต ท่านยังปรึกษากับท่านพ่อว่าจะให้พี่ใหญ่แต่งกับรัชทายาทอย่างไรดี

“หากไม่ใช่ท่าน มีหรือข้าจะอยากให้พี่ใหญ่ตาย” เชี่ยวเหยาอมองมารดาอย่างคนไร้ความผิด นางยิ้มพลางส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ “ดังนั้นนางตายเพราะท่านแม่ต่างหาก”

“เจ้าลูกบ้า เจ้าลูกเดรัจฉาน!” เล่อหยางผลักเชื้อเหยาออกจากห้อง เชี่ยวเหยาล้มลง ศีรษะชนขอบโต๊ะ เลือดไหลไม่หยุด

นางจับบาดแผลพลางหัวเราะอย่างสาแก่ใจ “รัชทายาทสิ้นพระชนม์ถึงจะดี สิ้นพระชนม์แล้วจึงจะโปรดสตรีอื่นไม่ได้ ท่านแม่พูดเองไม่ใช่หรือ โลกนี้ไม่มีบุรุษคนใดที่รักปกป้องจนเปลี่ยนแปลงไม่ได้ มีแต่บุรุษที่ตายอย่างว่าง่ายเท่านั้น”

เล่อหยางตื่นตระหนกกับสภาพเสียสติของบุตรสาว นางถอยออกจากห้องสั่งบ่าวรับใช้ว่า “เผื่อนางไว้ให้ดี อย่าให้ออกจากห้องเป็นอันขาด”

ยามนั้นนางต้องหาวิธีทำลายหลักฐานทั้งหมดที่เชื่อมโยงระหว่างมือสังหารกับสกุลเชื้อโดยเร็ว มิเช่นนั้นสกุลเชื้อทั้งสกุล รวมถึงปัญญาชนแดนใต้ทั้งหมดจะต้องพลอยติดร่างแหไปด้วย

ขณะก้าวยาว ๆ ออกจากเรือนพักของเชื้อเหยา เล่อหยางพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง นางถามหญิงรับใช้คนสนิทของเชื้อเหยา “คุณหนูรองเคยติดต่อนักฆ่าในเมืองหลวงมาก่อนใช่หรือไม่”

“แต่...แต่พวกนักฆ่าไม่ได้รับงานเจ้าค่ะ”

“เจ้าจำผิดแล้ว นักฆ่าพวกนั้นรับงานแล้ว” เล่อหยางสีหน้าเฉยเมย “คุณหนูรองเสียสติ ด้วยความอิจฉาริษยาจึงจ้างวานคนร้ายให้สังหารคนผู้ที่น่าจะคิดจะฆ่าก็คือองค์หญิงผู้สาวของสกุลฮวาใช่หรือไม่”

กำลังคนที่สกุลเชื้อส่งมาปะปนในละแวกใกล้เคียงเมืองหลวงจะถูกเปิดโปงไม่ได้เป็นอันขาด

หญิงรับใช้คนสนิทของเชื้อเหยาอมองเล่อหยางที่มีสีหน้าไร้อารมณ์แล้วพูดไม่ออกไปชั่วขณะด้วยความตกใจ

องค์หญิงคิดจะให้คุณหนูรองตายอย่างนั้นหรือ

ชาวเมืองหลวงที่หวงความปลอดภัยของฮวาลิ่วหลินนั้นมีไม่น้อย ในตำหนักองค์หญิงซุนอัน เหยาเหวินอินนั่งรอข่าวที่องค์กรรักช่อออกไปสืบอย่าง

กระวนกระวาย ส่วนเจียนหมิ่นที่ปกติมักจะรังเกียจชาวหลิวหลียิ่งกังวลหนัก นางมีรายชื่อผู้ต้องสงสัยผุดขึ้นในหัวมากมาย รวมทั้งอิงอ๋องที่นางเคย ตกหลุมรักมาก่อนด้วย

“บางทีองค์หญิงผู้โชคร้ายอาจไม่เป็นอันใดก็ได้ ในนิยายก็เขียนอย่างนี้ ไม่ใช่หรือว่าตัวละครเอกตกเหว ตกแม่น้ำ ล้วนพลิกเรื่องร้ายให้กลายเป็นดี สุดท้ายกลายเป็นยอดฝีมือระดับพระกาฬ” ใบหน้าของเถียนซานซีดขาว ไม่ได้ดีไปกว่าญาติทั้งสองสักเท่าไร “ไม่ว่าพอฟ้าสาง พวกเขาก็กลับมาแล้ว”

เจียนหมิ่นยกมือลูบถ้วยชา ก่อนพบว่ามือของนางสั่นเทาอย่างน่าตกใจ คราวนี้นางกับเหยาเหวินอินมิได้โต้แย้งถึงเนื้อหาในนิยายที่เถียนซานกล่าวถึง

ตอนที่ชาวหลิวหลีพีนั่น นางเห็นรัชทายาทนั่งพิงต้นไม้ สถาปมอมแมม ใบหน้าดำเมี่ยม ไม่รู้ว่าได้รับบาดเจ็บที่ใดหรือไม่

“รัชทายาทพะคะ” นางกอดบาดแผลที่หัวไหล่ พูดยาวอ่อนระโหยว่า “ทรงบาดเจ็บที่ใดหรือไม่พะคะ”

“ฟื้นแล้วหรือ!” รัชทายาทโยนพืนในมือทิ้ง ก่อนโถมตัวเข้าหา ชาวหลิวหลีเร็วรี่ “เจ้าอย่าเพิ่งยับยั้งตัว แผลเจ้าลึกนัก กว่าข้าจะห้ามโลหิต ให้เจ้าได้ พอเจ้ายับยั้งโลหิตก็ซึมออกมาอีก”

“หม่อมฉันไม่เป็นอะไร ไม่ถึงตายพะคะ” ชาวหลิวหลีสังเกตว่า ผ้าพันแผลทั้งสะอาดทั้งนุ่ม มองเลยไปที่เสื้อคลุมที่ไม่เป็นทรงของรัชทายาท แล้ว ก็รู้ว่าเขาคงฉีกเสื้อตัวในมาพันแผลให้นาง

“เดี๋ยวข้าคิดจะจุดไฟให้ความอบอุ่น แต่ในนี้มีใบไม้กิ่งไม้แห้งทับถม เยอะนัก พอลมพัดก็อาจเกิดไฟป่าลุกลามได้ ข้าเลยดับไฟไปแล้ว” รัชทายาท กุมมือชาวหลิวหลีเบาๆ “หนาวหรือไม่”

“นิดหน่อยพะคะ” ชาวหลิวหลีมองไปรอบๆ ยามนี้ดวงจันทร์ส่องสกา วพอจะมองเห็นสภาพรอบๆ ได้บ้าง “ราชวงศ์รักยังคั่นหามาไม่ถึงที่นี่ หรือพะคะ”

“หลังตกเขาแล้ว ทั้งข้าและเจ้าก็หมดสติไป พอข้าฟื้นก็พบว่าพวกเรา

ตกลงบนกองใบไม้แห้งในร่องเขา” รัชทายาทจับมือฮวาลิวหลียัดใส่สาบเลื้อยของตน “แต่เจ้าไม่ต้องห่วงนะ ข้าเขว่นเลื้อยคลุมไว้บนต้นไม้แล้ว อีกไม่นานจะต้องมีคนเห็นแล้วตามหาพวกเราเจอ”

“อย่างนั้นก็ดีเพคะ” ฮวาลิวหลีไม่ได้ถามว่ารัชทายาททำแผลให้นางอย่างไร นางมองชายหนุ่มที่ตั้งใจให้ความอบอุ่นนางตรงหน้า แม้ดวงหน้าของอีกฝ่ายยามนี้สกปรกมอมแมม แต่นางก็ยังรู้สึกว่าเขาน่ามองยิ่งนัก “รัชทายาทเพคะ หม่อมฉันมีถุงผ้าห้อยเอวสามใบ ช่วยดูหน่อยว่ายังอยู่หรือไม่”

รัชทายาทดึงถุงผ้าออกมาใบหนึ่งแล้วเปิดออกดู ข้างในมีของขบเคี้ยวจำนวนหนึ่ง

“ก่อนที่ราชวงศ์จะจลาจลจะเจอพวกเรา กินของพวกนี้รองท้องก่อนเถิดเพคะ” ฮวาลิวหลีรู้สึกว่ล้าคอแห้งผากจนระคายไปหมด แต่นี่เป็นหุบเขาลึก นางไม่วางใจให้รัชทายาทออกไปเพียงลำพัง ดังนั้นจึงไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้

เมื่อเปิดถุงผ้าสามใบออกดู รัชทายาทเห็นน้ำกุหลาบขวดหนึ่ง เขาเปิดจุกออก จ่อขวดชิดริมฝีปากของฮวาลิวหลี “ดื่มสักหน่อย”

“รัชทายาท หม่อมฉันไม่กระหาย...”

“ไม่กระหายก็ต้องดื่ม นี่เป็นคำสั่งของข้า” รัชทายาทยกขวดป้อนฮวาลิวหลี ขวดน้ำกุหลาบขวดเล็กๆ ปกติแล้วเป็นแค่ของกินเล่นของฮวาลิวหลี ทว่ายามนี้กลับเป็นของที่ช่วยชีวิตนางไว้

น้ำกุหลาบแค่ขวดเล็กๆ มีอาจช่วยดับกระหาย แต่อย่างน้อยก็ช่วยบรรเทาอาการระคายคอของฮวาลิวหลีได้บ้าง รัชทายาทใช้มือข้างหนึ่งจับมือสองข้างของฮวาลิวหลีไว้ แล้วใช้มืออีกข้างหยิบเนื้อแห้งชิ้นหนึ่งออกมากิน คงจะพอรู้ว่ายามนี้สภาพของฮวาลิวหลีมีอาจกินของแห้งแบบนี้ได้ จึงมิได้บังคับให้นางกินแต่อย่างใด

“รัชทายาทเพคะ หม่อมฉันมีความฝันหนึ่งตั้งแต่เล็ก ความฝันนี้เกือบจะกลายเป็นจริงแล้ว” เมื่อเจิบแผลจนนอนไม่หลับ ฮวาลิวหลีได้แต่อาศัยการพูดคุยเพื่อดึงความสนใจไปอีกทาง “พระองค์จะช่วยทำให้ฝันของหม่อมฉันกลายเป็นจริงได้หรือไม่เพคะ”

“อันใดหรือ” รัชทายาทพยายามกลืนเนื้อแห่งลงไป แต่ลำคอที่แห้งผากยามนี้ทำเขาฝืนกินต่อไปไม่ไหว จึงเก็บถุงผ้ามัดไว้ข้างเอวของสวาทลิวหลี่ดังเดิม

“หม่อมฉันอยากเป็นหญิงงามอ่อนแอไข้โรคที่ได้รับการจารึกชื่อไว้ในประวัติศาสตร์เพคะ” สวาทลิวหลี่จับนิ้วของรัชทายาทโยกเบาๆ “ทรงช่วยหม่อมฉันได้หรือไม่เพคะ”

มาถึงขั้นนี้ นางเปิดเผยวิชายุทธ์ต่อหน้ารัชทายาทแล้ว หากนางยังอยากเป็นหญิงงามอ่อนแอไข้โรคต่อไป นางต้องได้รับความร่วมมือจากรัชทายาท

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเคยอ่านคำให้การเรื่องจับตัวองค์ชายรองของแคว้นจินฟั่ว” รัชทายาทมองสวาทลิวหลี่ด้วยแววตาอ่อนโยน “อาหว่าเล่าเรื่องที่เขาถูกจับอย่างละเอียด”

สวาทลิวหลี่หัวเราะ “ที่แท้ก็ทรงทราบนานแล้ว”

“ข้าแค่เดาเท่านั้น” รัชทายาทยื่นมือไปจับปลายผมที่ระแก้มนางอย่างเบาเมื่อ “นี่เป็นความฝันที่ทั้งน่ารักและน่าสนุกของหลิวหลี่ ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงสักหน่อย ขอเพียงเจ้าต้องการ จะต้องเป็นจริงสักวัน”

“แล้วไม่ทรงตำหนิหม่อมฉันหรือเพคะ”

“โฉนต้องตำหนิเจ้า” รัชทายาทหัวเราะเบาๆ เสียงหัวเราะของเขาอ่อนโยนนัก “เพื่อปกป้องชีวิตข้า แม้แต่ความฝันอันยิ่งใหญ่และงดงามของเจ้า เจ้าก็ยังยินดียินยอมลง นั่นทำให้ข้าดีใจมาก”

สวาทลิวหลี่รู้สึกว่คำพูดนี้มีบางอย่างที่ไม่ค่อยถูกต้องนัก

“นี่แสดงให้เห็นว่าในใจของเจ้า ข้าสำคัญกว่าความฝันที่เจ้ามุ่งมั่นต้องการตั้งแต่เล็กใช่หรือไม่” รัชทายาทโน้มตัวมาใกล้ จนใบหน้าของเขาอยู่ห่างจากสวาทลิวหลี่เพียงเล็กน้อย

สวาทลิวหลี่มองตาอีกฝ่าย ก่อนเบือนหน้าหนีอย่างไม่ค่อยเป็นธรรมชาตินัก “เพคะ...”

“ดังนั้นเรื่องอื่นๆ ก็ไม่ควรทำให้พูดถึง ขอเพียงในใจเจ้าเห็นข้าสำคัญมากก็พอแล้ว” รัชทายาทอยากขโมยจูบสวาทลิวหลี่สักครา แม้ยามนี้สวาทลิวหลี่จะเหมือนลูกแมวน้อย แต่เขายังรู้สึกว่ถ้าได้จูมพิตนางสักทีก็คงดี

“รัชทายาทเพคะ...” ไม่เพียงหัวใจของฮวาลิ่วหลีที่บรรเลงบทเพลง นางหงส์ขอความรักเท่านั้น แต่ยังร้ายราแบบชายแดนในจังหวัดที่เราร้อน ที่สุดด้วย “อย่าเข้าใกล้ถึงเพียงนี้ หม่อมฉัน...หม่อมฉันไม่อยากทำผิด เพคะ”

ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ ยามนี้ถึงนางมีใจ แต่ก็ไร้เรี่ยวแรง

“ความจริงแล้ว...” รัชทายาทอยากรยืนมือไปลูบไล้ใบหน้าของ ฮวาลิ่วหลี แต่เกรงว่านางจะคิดว่าเขาฉวยโอกาสเอาเปรียบ จึงได้แต่ แอบลูบไล้ปลายผมของนาง “ความจริงแล้วในใจของข้าก็อยากทำผิดกับเจ้า

“ข้าอยากทำผิดกับเจ้า แต่ก็กลัวว่าจะรบกวนการใช้ชีวิตของเจ้า” รัชทายาทยิ้มเหี้ย มองฮวาลิ่วหลีด้วยแววตาหม่นหมอง “หลิ่วหลีคนดี เจ้าว่าข้าสมควรทำอะไรดี”

“หม่อมฉัน...” ฮวาลิ่วหลีเบิกตากว้าง ยังไม่ทันพูด ก็ได้ยินเสียง เรียกด้วยความลึงโลดเป็นลั่นพ่นของอิงอ๋องดังขึ้นไม่ไกลนัก

“รัชทายาทประทับที่นี่!” หลังอิงอ๋องเห็นเงาร่างของฮวาลิ่วหลีก็ แทบจะกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ เขาหลุดพ้นจากการตกเป็นผู้ต้องสงสัยแล้ว “หมอลหวงมาทางนี้เร็ว รัชทายาทและองค์หญิงผู้โช้วได้รับบาดเจ็บ”

ทันทีที่ลั่นเสียง เขาเห็นแววตาของรัชทายาทเย็นชาประหนึ่งคมดาบ ตวัดมอง อิงอ๋องตกใจจนถอยหลังก้าวหนึ่ง

ไม่...ไม่ใช่ เขาไม่ใช่คนที่ส่งมือสังหารมาลักหน้อย รัชทายาทมองเขา เช่นนี้หมายความว่าอย่างไร

น่าจะต้อง... น่าจะต้องเป็นเพราะคืนนี้แสงจันทร์สว่างกระจ่างตา
เกินไปทำเขาตาลาย ถ้ารัชทายาทไม่พอใจที่เขาทำอันใด ปกติจะต้องพูด
ประชดแล้ว มีหรือจะแค่อลึงตาใส่เขาเช่นนี้

ต้องเป็นเขาที่คิดมากเกินไปเป็นแน่

พอเขาเห็นร่างที่เต็มไปด้วยโลหิตของฮวาลิวหลินนอนอยู่บนกองใบไม้
ที่ทับถมกันแล้วก็สะดุ้งตกใจ นี่ไม่ใช่คนแล้ว เป็นมนุษย์เลือดซัดๆ

เขารับเลือดคลุ้มที่องค์กรก็นำมาด้วย ก้าวยาวๆ รวบสามก้าวเป็น
สองก้าวมาตรงหน้ารัชทายาท ส่งเลือดคลุ้มให้รัชทายาทตัวหนึ่ง ขณะที่
เขาก็ล้มตัวลงคิดจะห่มเลือดคลุ้มให้ฮวาลิวหลินนั้น รัชทายาทแย่งเลือดคลุ้ม
ไปจากมือของเขาก่อนเอ่ยเสียงเย็นว่า “พี่ใหญ่ เราทำเอง”

อิงอ๋องตกใจจนตัวสั่นกับท่าทางที่มีมารยาทและเกรงใจของรัชทายาท
จนทำอันใดไม่ถูก ได้แต่มองรัชทายาทห่มเลือดคลุ้มให้ฮวาลิวหลินอย่าง
อ่อนโยน “มีหอมมาด้วยหรือไม่”

“รัชทายาท กระหม่อมอยู่ที่นี่แล้วพะย่ะค่ะ” แพทย์หลวงสองคน
วิ่งเข้ามาอย่างเร่งร้อน พวกเขาคำนึงถึงฐานะขององค์หญิงผู้โช้วจึงตั้งใจพา
หอมหญิงมาด้วย

“แผลขององค์หญิงลึกมาก อยู่แถวหัวไหล่ใกล้ไหปลาร้า คล้ายเป็น
แผลถูกกระบี่แทงทะลุ” หอมหญิงตรวจบาดแผลอย่างละเอียด “ยังดี

ที่สองวันนี้อากาศไม่ร้อนจัด แผลจึงไม่แฉะไปกว่าเดิม”

“รัชทายาท หม่อมฉันได้แต่ทำแผล ห้ามโลหิต และทำความสะอาดแผลให้อ่องค์หญิงผู้โชวอย่างง่าย ๆ ก่อนนะเพคะ อาการบาดเจ็บของอ่องค์หญิงจำต้องอาศัยเวลาพักรักษาตัว” แพทย์หญิงตรวจบาดแผลที่ท่อนแขนขาละเอียดของฮวาลิ่วหลี่ที่ถูกฟัน แล้วทำแผลอย่างระมัดระวังด้วยกลัวว่าจะทำให้อ่องค์หญิงผู้อ่อนแอเจ็บปวดไปมากกว่านี้

“เรื่องนี้ต้องโทษเรา” รัชทายาทจับมือข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บของฮวาลิ่วหลี่ไว้หลอม ๆ “หากไม่ใช่เพราะเจ้ารับกระบี่แทนเรา เจ้าก็ไม่ต้องบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนี้”

แค่คำเรียบง่ายประโยคเดียว ทำทุกคนจินตนาการถึงภาพเหตุการณ์ที่อันตรายต่างกันไปในับไม่ถ้วน อาทิ นักฆ่าต้องการคร่าชีวิตรัชทายาทแต่อ่องค์หญิงผู้โชวผู้อ่อนแอทว่ากล้าหาญเอาตัวมาขวางหน้า

นับแต่โบราณนานมา เรื่องวีรบุรุษช่วยยอดพญานั้นเป็นเรื่องเล่าที่ไม่เคยล้าสมัยและเล่าสืบต่อกันมานานแสนนาน ทว่าเรื่องหญิงสาวช่วยชายหนุ่มก็เป็นเรื่องเล่าขานที่เป็นที่นิยมชมชอบ เล่าลือกันมานานหลายร้อยปีเช่นกัน

ยิ่งกว่านั้นอ่องค์หญิงผู้โชวยังเป็นหญิงงามอ่อนแออ่อนหวานถึงเพียงนี้ เด็กสาวแบบนี้ยินดีที่จะเอาชีวิตเข้าแลก กล่าวได้ว่าจงรักภักดีมากเพียงใด รักลึกซึ้งเพียงใด ชวนซาบซึ้งใจมากเพียงใด!

ก่อนหน้านี้ชาวเมืองหลวงยังรำพึงว่า เสียตายที่แม่ทัพทั้งสองใช้ชีวิตอย่างห้าวหาญถึงก่อนชีวิต ต่อสู้อย่างทะนงองอาจในสนามรบ กลับคิดไม่ถึงว่าจะให้กำเนิดธิดาผู้อ่อนแอไร้เรี่ยวแรง แค่มພັດก็แทบจะปลิวแล้ว

ยามนี้ความคิดของพวกเขาเปลี่ยนไปแล้ว แม้อ่องค์หญิงผู้โชวร่างกายไม่แข็งแรง แต่จิตวิญญาณของนางเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว หาญกล้า สมกับเป็นทายาทสกุลฮว

แพทย์หญิงทั้งหลายรีบเข้ามาทางฝ้าม่านเพื่อบังสายตาของเหล่าบุรุษเลือดจับตัวแห้งเกรอะกรังที่บาดแผล เพื่อมิให้แผลอักเสบเป็นหนอง หมอหญิงจำต้องใช้ยาฆ่าเชื้อล้างแผลให้สะอาดก่อนทายาและพันแผลใหม่

“อ่องค์หญิง ยานี้จะเส็บสักหน่อย อีกสักครู่...ขอให้ท่านอดทนไว้”

แพทย์หญิงตั้งจุกขวดใส่ยาน้ำ พุดกับสวาทลิวหลี่ที่ยังมีสติว่า “ขอภัยล่วงเกินแล้วเจ้าคะ”

ยามนี้พวกนางอยากให้ผู้บาดเจ็บหมดสติ เพราะอย่างน้อยเวลาทำแผล ผู้บาดเจ็บจะได้ไม่ตื่นรนขัดขืน

“ช้าก่อน” รัชทายาทเลิกฝ่าฝืนที่หมอมหญิงกางไว้ชั่วคราวแล้วก้าวเข้ามา เขาไม่สนใจภาพลักษณ์ใดๆ นั่งคุกเข่าโน้มตัวข้างกายสวาทลิวหลี่ ดึงนางมากอดไว้หลวมๆ ก่อนสั่งว่า “จัดการได้”

มือของแพทย์หญิงกระตุกแรงจนเกือบทำยาน้ำในมือหก ดูคล้ายรัชทายาทและองค์หญิงผู้โช้วจะมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกันมาก

“องค์หญิง เตรียมพร้อมหรือยังเจ้าคะ” แพทย์หญิงมองไหล่และท่อนแขนที่อยู่นอกर्मผ้าของสวาทลิวหลี่ เห็นนางพยักหน้านิดๆ จึงสุดท้ายใจเข้าลึก ก่อนเอ่ยกับแพทย์หญิงคนอื่นว่า “ทุกคนเตรียมตัว”

เสียงรับคำสั่งพร้อมเพรียง แพทย์หญิงคนอื่นช่วยกันจับขาของสวาทลิวหลี่ไว้ ส่วนแพทย์หญิงคนแรกเทยาน้ำล้างแผล

ถ้าจะถามสวาทลิวหลี่ว่ายามนี้รู้สึกอย่างไร นางบอกได้ว่าไม่รู้สึกรู้สึกันใด ทั้งนั้นนอกจากความเจ็บลึกราวกับมีบางอย่างซ่อนไซ้เข้ากระดูก

หากไม่ใช่เพราะรัชทายาทอยู่ตรงนี้ และสัญญาชญาณของนางเตือนให้ต้องรักษาภาพลักษณ์ของตนเองไว้ นางคงตะโกนลั่นด้วยความเจ็บปวดนานแล้ว เหงื่อเม็ดโตผุดพรายบนหน้าผาก สวาทลิวหลี่จับมือของรัชทายาทไว้แน่น เสียงพูดขาดเป็นห้วงๆ “รัชทายาท...นับได้ว่าหม่อมฉันขุดกระดูกรักษาบาดแผล¹ แล้วเพคะ”

“ลิวหลี่ของข้าเป็นวีรสตรีที่ร้ายกาจที่สุด งดงามที่สุด” ไหล่ของรัชทายาทล้นยิ่งกว่าของสวาทลิวหลี่ เขาอยากเร่งให้แพทย์หญิงทำแผลให้เร็วกว่านี้ แต่ก็กลัวจะทำแพทย์หญิงตระหนก ถ้าพวกนางตกใจจนมือสั่นอาจทำลิวหลี่เจ็บมากกว่านี้ก็เป็นได้

เห็นรัชทายาทกอดองค์หญิงผู้โช้วแน่นแทบจะให้นางซุกเข้าไปในอก หมอมหญิงรีบใส่ยาที่บาดแผล แล้วพันแผลให้เรียบร้อย “องค์หญิง บาดแผล

¹ หมายถึง เจ็บปวดแสนสาหัส

ของท่านลิกนัก ช่วงนี้ห้ามใช้แขนข้างนี้ออกแรง เวลาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก็ต้องระวังให้มาก จะให้แผลถูกน้ำไม่ได้นะเจ้าคะ”

“รับกวนแล้ว” ฮวาลิวหลิพูดอย่างอ่อนแรง นางจับมือรัชทายาทไว้หลวมๆ พลังผืนยัม “รัชทายาท รับสั่งให้หม่อมฉันเอาชีวิตรอดกลับมาให้ได้ หม่อมฉันทำได้แล้วพะคะ”

“ข้ารู้” รัชทายาทใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อบนหน้าผากให้แห้งอย่างเบามือ “เจ้าเหนื่อยแล้ว กลับสักครู่เถิด”

“หม่อมฉันเจ็บจนนอนไม่หลับพะคะ” ฮวาลิวหลิเงยหน้ามองปากฟ้าที่มีดวงเดือนส่องสว่าง “คืนนี้ดวงจันทร์งาม”

ชีวิตที่ผ่านพ้นความตายมาได้ เมื่อมองสรรพสิ่งรอบข้างอีกครั้งก็พบว่าพวกมันงดงามอย่างที่พูด อย่าว่าแต่จันทร์กลางนภา แม้แต่ต้นหญ้าต้นน้อยที่ขึ้นอยู่ข้างศิระนางก็ยังดูมีชีวิตชีวายิ่งนัก

การมีชีวิตอยู่ข้างดีจริงๆ

“สู้เจ้าไม่ได้” รัชทายาทให้คนที่ห้ามแคว่เข้ามา เขายกอุ้มฮวาลิวหลิด้วยตนเอง ทว่าน่าเสียดายที่เหล่าหญิงรับใช้คนสนิทของนางเคลื่อนไหวกันอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียวก็อุ้มฮวาลิวหลิขึ้นไปนอนบนแคร่ทามแล้ว

“รัชทายาทพะคะ ยามนี้หม่อมฉันหน้าตามอมแมม มีแต่ฝุ่นเต็มหน้าตามตัวก็มีแต่โลหิต ยังน่านมองที่ใดพะคะ” ฮวาลิวหลิเห็นรัชทายาทมองนางสีหน้าผิดหวัง รวกับการที่ไม่ได้อุ้มนางเมื่อครั้งนับเป็นหายนะครั้งใหญ่ในชีวิต จึงอดหัวเราะไม่ได้ “รัชทายาทอย่าทรงล้อหม่อมฉันเล่น เพียงเพราะหม่อมฉันมีบุญคุณที่ช่วยพระชนม์ชีพพระองค์ไว้”

“ไข่มุกเม็ดงามแม้มีฝุ่นจับมากเพียงใด ก็ยังเป็นไข่มุกที่ดึงดูดความสนใจที่สุดและงดงามที่สุด สำหรับข้าแล้ว องค์หญิงคือไข่มุกเม็ดงามที่ส่องประกายเมื่อดั้น” รัชทายาทลุกขึ้นจากพื้นมาอยู่ข้างกายฮวาลิวหลิ “ยิ่งกว่านั้นสำหรับบุญคุณที่เจ้าช่วยชีวิตข้าไว้ แม้ข้าคิดจะตอบแทน ก็ไม่คิดจะตอบแทนด้วยคำชมเจ้าเพียงไม่กี่คำ

“ข้าคิดที่จะ...” รัชทายาทโน้มตัวลงมากะชิบข้างหูนาง “ใช้ร่างกายตอบแทน”

ยวนเหว่ยที่มีโสตประสาทค่อนข้างดีตัวสั่นขณะชำเลื่องมององค์หญิง

บนแคร่หามซึ่งไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองสักเท่าไร นางครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว แล้วขยับไปอยู่ด้านข้างเงียบๆ

องค์หญิงเป็นผู้ใหญ่แล้ว รู้จักทะโสมนคนที่อวบอ้วนชุ่มน้ำแล้ว บ่าวรับใช้อย่างพวกนางก็ต้องรู้สถานการณ์บ้าง

ที่นำส่งสารที่สุดก็คือคนหามแคร่ พวกเขามีกล้าเดินเร็วเกินไป มีกล้าเดินช้าเกินไป ต้องเดินให้เข้ากับจังหวะก้าวเท้าของรัชทายาท แล้วยังต้องแสวงหุหนวกตาบอด ไม่เห็นไม่ได้ยินท่าทางใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างรัชทายาทกับองค์หญิงผู้ไฉว

ใต้หลังนี้ ถ้ามีคนร่างกายอ่อนแอไข้โรค ชักลัว แต่กลับยินดีที่จะใช้ชีวิตมาปกป้องตนเองยามคับขัน พวกเขาก็คงหัวน้โหวกระมัง

พวกเขายังไม่ทันรำพึงรำพันจบ ก็เห็นอิงอ่องก้าวยาวๆ มาหาสวาทลิวหลี่ที่นอนอยู่บนแคร่หาม “องค์หญิงผู้ไฉว ข้าได้ยินหมอหญิงกล่าวว่า เจ้าได้รับบาดเจ็บสาหัส แบบนี้จะมีแผลเป็นหรือไม่”

สวาทลิวหลี่มองสีหน้าดีใจอย่างเห็นได้ชัดของอิงอ่องแล้วนิ่งเงียบ ไม่ตอบคำถาม

หมายความว่าอย่างไร นี่เขาดีใจที่นางโชคร้ายหรือ

“แม้องค์หญิงจะมีแผลเป็น ข้าก็ไม่รังเกียจ ข้ายินดีรับเจ้าเป็นชายาอ่อง...”

รัชทายาทพับแขนเสื้อขึ้น ถีบข้อพับขาของอิงอ่องทีหนึ่ง อิงอ่องล้มโครมลงกับพื้น

“ขออภัย เมื่อครู่เราตกเขา จึงควบคุมมือเท่าไม่ได้” รัชทายาทชักเท้ากลับ ขึ้นข้างหน้าสีหน้าเฉยเมย “พี่ใหญ่ ทางบนเขายามค่ำเดินลำบาก ท่านเดินไปเปิดทางข้างหน้าดีกว่า”

อิงอ่องมองรัชทายาทด้วยความเดือดดาล แต่มีสายตาของผู้อื่นจับจ้อง เขาที่มีฐานะอ่องจำต้องฟังคำสั่งของรัชทายาท มิฉะนั้นในสายตาของผู้อื่นจะกลายเป็นว่าเขาไม่เคารพรัชทายาท

รัชทายาทไม่เคยรู้สึกว่าการอ่องขวางขวางตาถึงเพียงนี้มาก่อน เมื่อเล่นงานอิงอ่องให้ออกห่างแล้ว ก็หันมามั้มพูด “พี่ใหญ่นิสัยวู่วาม ทำอันใดไม่ค่อยคิดให้มาก เจ้าอย่าได้เก็บคำพูดของเขามาใส่ใจ”

ฮวาลิวหลีกะพริบตาปริบ ๆ รู้สึกว่าดวงดาวกลางเวหากะพริบตา
ให้นางเช่นกัน

“ฝ่าบาท!” จ้าวซานไฉวิ่งเข้าพระที่นั่งสี่หน้าอินตืปริดา ไม่ทันใส่ใจคำนับ
“หารัชทายาทเจอแล้วพะยะค่ะ!”

ฮ่องเต้ซางหลงที่รอฟังข่าวทั้งคืนโดยไม่ได้นอนนั้นร้องด้วยความดีใจ
“รัชทายาทได้รับบาดเจ็บหรือไม่”

“รัชทายาททรงบาดเจ็บภายนอกเล็กน้อย ไม่ทรงเป็นอันใดมาก
ไต่ยินว่าตอนที่พวกเขากำลังตกเขา องค์หญิงผู้โช่วยกแขนกันพระเคียร
ให้รัชทายาทพะยะค่ะ” ความลึงโลดบนใบหน้าของจ้าวซานไฉจางลง
เล็กน้อย เขาลอมมองฮวอั้งถึงที่ร่ออยู่ในพระที่นั่ง “เพียงแต่...องค์หญิง
ผู้โช่วยได้รับบาดเจ็บสาหัส”

“เกิดอันใดขึ้น!” ฮ่องเต้ซางหลงไต่ยินว่าสะใภ้ในอนาคตได้รับ
บาดเจ็บสาหัสก็ร้อนใจ “รีบเล่าซิ!”

“องค์หญิงผู้โช่วยได้รับบาดเจ็บ ทำให้รีบเดินทางกลับมาไม่ได้ อิงอ่อง
จึงส่งคนนำความมาราบหลล่งหน้าพะยะค่ะ” จ้าวซานไฉตอบ “ไต่ยินว่า
หลังรัชทายาทและองค์หญิงซ่อนตัวในป่าแล้ว องค์หญิงเกรงว่านักฆ่า
จะพบรัชทายาท นางจึงล่อนักฆ่าให้ไปอีกทางหนึ่ง สุดท้ายพวกนักฆ่ารู้
ความจริง เดิมพวกเขาคิดจะสังหารองค์หญิง แต่รัชทายาทรีบเสด็จมา
ทรงขวางไว้ ทว่าพวกนักฆ่ามีจำนวนมาก รัชทายาททรงต้านไม่ไหว ขณะที่
องค์หญิงผู้โช่วยเห็นว่ามีคนจะแทงรัชทายาทจึงเอาตัวเข้ารับกระบี่แทน
พะยะค่ะ”

“รัชทายาททรงฉวยโอกาสนี้จุดพลุสัญญาณแล้วพาองค์หญิงผู้โช่วย
หนี ปรากฏว่านักฆ่าไล่ตามมาถึงทางตัน รัชทายาททรงเสียการทรงตัว
จึงทรงลื่นตกเขา องค์หญิงผู้โช่วยคิดจะดิ่งรัชทายาท แต่ร่างกายนางอ่อนแอ
ทั้งยังได้รับบาดเจ็บสาหัส ดิ่งไม่ไหว ทำให้ตกลงไปพร้อมกับรัชทายาท
พะยะค่ะ”

ตอนที่ฮวอั้งถึงไต่ยินว่าบุตรีได้รับบาดเจ็บสาหัส ริมฝีปากก็
ซีดขาวไร้สีเลือดด้วยความตระหนก แต่เมื่อจ้าวซานไฉเล่าไปเรื่อย ๆ

ด้วยน้ำเสียงสลดใจว่าบุตรที่น่าสงสารอ่อนแอของเขาช่วยรัชทายาทไว้
อย่างไร สีน้ากัลลัคลุ่มของฮวออิงถึงจึงเปลี่ยนเป็นลำบากใจที่ยากจะ
บรรยายเป็นคำพูด

“อึ้งอิงเอ๋ย องค์หญิงผู้โชคร้ายกับเป็นธิดาของเจ้า ความจงรักภักดี
จากใจของนางทำให้เราซาบซึ้งยิ่งนัก...” ฮ่องเต้ซางหลงเห็นฮวออิงตกใจ
จนหน้าซีดเผือดแล้ว ก็รู้สึกทั้งละอายใจทั้งภาคภูมิใจ เขาละอายใจก็เพราะ
บุตรชายของเขายังต้องให้เด็กสาวอ่อนแอคอยคุ้มกัน แต่ที่ภาคภูมิใจก็คือ
แม้เผชิญอันตราย บุตรชายของเขาก็ยังไม่ทิ้งนางหนูสกุลฮวอแล้วหนีเอา
ชีวิตรอดเพียงลำพัง สมกับเป็นลูกผู้ชายตัวจริง

“ยามนั้นเจ้ากับฮูหยินเจ้าใช้ชีวิตปกป้องเราไว้ ยามนี้ลูกของพวกเจ้า
ก็ใช้ชีวิตปกป้องรัชทายาท แสดงให้เห็นว่าพวกเราสองครอบครัวมีวาสนาต่อกัน
อย่างแท้จริง”

“ฝ่าบาท กระหม่อมเป็นขุนนาง การปกป้องคุ้มครองฝ่าบาทและ
รัชทายาทเป็นสิ่งสมควรทำ ฝ่าบาทตรัสเช่นนั้นกระหม่อมรู้สึกละอายใจ...”

“ในเมื่อพวกเราสองครอบครัวมีวาสนาต่อกัน บุตรของเจ้ายังมี
บุญคุณช่วยชีวิตบุตรชายไม่เอาไหนของเราด้วย ไม่รู้พวกเราสองครอบครัว
ใกล้เคียงกันมากกว่านี้ ให้เด็กสองคนผูกใจเป็นหนึ่งเดียว ได้อยู่เคียงข้าง
ครองคู่กันดีหรือไม่”

“หา” ฮวออิงถึงยังพูดอ้อม吞ไม่จบ ก็ต้องสะดุ้งกับถ้อยคำของ
ฮ่องเต้ซางหลง อันใดที่เรียกว่าผูกใจเป็นหนึ่งเดียวกัน เคียงข้างครองคู่กัน

ฮ่องเต้ซางหลงมองสีหน้าเหลวไหลของฮวออิงถึงแล้วร้อนตัวทันทัน
แต่เพื่อความสุขของบุตรชาย บิดาอย่างเขาตัดสินใจแล้วว่าจะไม่สนใจ
หน้าตาหรือเกียรติยศใดๆ “เราเห็นว่าปกติเด็กสองคนนี้เข้ากันได้ดี
รัชทายาทเองก็ไม่เคยสนิทสนมกับดรุณีนใดนอกจากองค์หญิงผู้โชคร้าย
ยิ่งกว่านั้นในหมู่ราษฎรก็มักกล่าวว่าบุญคุณช่วยชีวิตต้องตอบแทนด้วย
ร่างกาย เราารู้สึกว่าเด็กสองคนอยู่ด้วยกันเป็นเรื่องดี เจ้าคิดอย่างไร”

“กระหม่อม...กระหม่อม...” ฮวออิงถึงอีก ๆ อีก ๆ พูดไม่ออกเนิ่นนาน

ฮ่องเต้แค้นใจหรือไม่พอใจอันใดรัชทายาทกันแน่ จะเลือกใครเป็น
ชายรัชทายาทก็ไม่เลือก กลับเลือกบุตรของเขา

ผู้ที่รู้จักบุตรดีเยี่ยมหนีไม่พ้นบิดา ตัวตนแท้จริงของบุตรนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นบิดาอย่างเขาจะไม่รู้เสียหรือ

ลูกเขาชอบคนหน้าตาดี มีนิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้น เบื่องหน้าดูอ่อนแอ แสบด้านลมไม่ได้ แต่ใครที่ทำให้นางไม่พอใจไม่เคยพบจุดจบดีสักราย รัชทายาทฐานะสูงส่ง ไม่ว่าคำพูดหรือการกระทำใดก็อาจสร้างความไม่พอใจให้บุตรได้ ถึงยามนั้น หาก...

ฮวอิ่งถึงยืมเหย “แม้อะไรที่นางต้องการนั้นต้องแล้วแต่บิดามารดาเห็นสมควร แต่พวกเราชาวฉินก็ได้ทำตามธรรมเนียมอย่างเคร่งครัด เช่นเดียวกับแคว้นไต้เม่าที่ไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงใดๆ กระหม่อมคิดว่าเพื่อความสุขของเด็กทั้งสองคนแล้ว อย่างไรก็สมควรถามความเห็นของพวกเขาก่อน แล้วค่อยคุยเรื่องนี้กันอีกครั้ง ฝ่าบาททรงพระดำริอย่างไรพะย่ะค่ะ”

“เจ้าไม่ต้องห่วงเรื่องนี้ รัชทายาทชื่นชอบองค์หญิงผู้โชวมก” ฮ่องเต้ซางหลงเห็นฮวอิ่งถึงมิได้ปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา ก็ยังคงทำไม่รู้ไม่ชี้ เกลี่ยกล่อมต่อ

“บุตรกระหม่อมร่างกายอ่อนแอ เกรงว่า...”

“ในวังหลวงมีหมอเก่งตั้งมากมาย จะต้องดูแลนางได้ดี” ไม่รอให้ฮวอิ่งถึงกล่าวจบ ฮ่องเต้ซางหลงชิงเอ่ย “เด็กสาว อายุน้อย ร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงก็ไม่ใช่ไร แถวชายแดนอากาศไม่ดี ไม่ใช่สถานที่ที่จะบำรุงรักษาคนได้ดีนัก ยามนี้อยู่เมืองหลวงแล้วก็ค่อยๆ ดูแลรักษากันไป”

ร่างกายอ่อนแอก็ดีแล้ว แบบนี้จะได้ไม่เหมือนมารดาของนางที่พูดจาไม่เข้าหูแค้นิดเดียวก็ฟาดขวาม้านั่งหินจนหัก นับว่าเป็นสตรีที่เพียบพร้อมยิ่งแล้ว

“ฝ่าบาททรงทราบว่ามีบุตรกระหม่อมเติบโตที่ชายแดน ไม่เข้าใจกฎระเบียบเท่าสตรีชนชั้นสูงในเมืองหลวง กระหม่อมเกรงว่าถ้านางครองคู่กับรัชทายาท จะกลายเป็นพระราชภรรยาของรัชทายาท”

“นางแต่งให้รัชทายาทก็เป็นชายาของรัชทายาท เป็นสองเฮาในภายภาคหน้า สิ่งที่นางบอกว่าเป็นกฎเกณฑ์ก็คือกฎเกณฑ์ ยังมีผู้ใดบอกให้นางรักษากฎเกณฑ์อันใดอีก”

ฮวาอิงถึงรู้สึกว้าเหว่ของฮองเต้ซางหลงนั้นไม่จริงจัง พวกเรากำลังเลือกซายารัชทายาท เลือกมารดาแห่งแผ่นดิน จริงจังซึ่งซังลักหน้อยไม่ได้หรือ

“พ่ออย่างเจ้านี้อย่างไรกันนะ” ฮองเต้ซางหลงถลึงตาใส่ฮวาอิงถึง “มืออย่างที่ไหน กล่าวแต่ชื่อเสียงของบุตร เราารู้สึกว่าองค์หญิงผู้โชติช่วงเป็นเด็กดีมาก”

นี่ก็ไม่ถึงเลยว้าอิงถึงจะกล่าวพูดถึงชื่อเสียงของธิดามากมายเพียงนี้ ข้างนอกสื่อกันหนาหูว่าอิงถึงรักและเอ็นดูบุตรคนนี้มากไม่ใช่หรือ

คิดถึงตรงนี้ ฮองเต้ซางหลงกล่าวโน้มน้าวแฝงนัยว่า “อิงถึงเอ๋ย ต้าจิ้นของพวกเราไม่ได้มีกฎระเบียบไร้สาระมากมายเหมือนแคว้นไต้เม่า เจ้าจะรักแต่บุตรชายจนไม่สนใจบุตรสาวอย่างนี้ไม่ได้”

ฮวาอิงถึง “...”

โยเขาจะต้องแบกหม้อดำที่ไม่มีมูลความจริงด้วย

“ข้าไม่มีทางทิ้งให้คนที่ข้ารักต้องรอชานานถึงเพียงนี้”
“เวลาสามปีเท่ากับสามสิบหกเดือน ชั่วชีวิตของคนเราจะมีสามปีได้สักกี่ครั้ง”
“ชีวิตคนเรสั้นนัก จะปล่อยให้ช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตเสียเปล่าไปได้อย่างไร”

ฮวาลิวหลี่ สตรีอ่อนแอไข้โรค
แต่แท้จริงนางเข้มแข็งจนน่าเกรงขามยิ่ง
จี้หยวนชู่ รัชทายาทรูปงาม ปากร้าย เจ้าคิดเจ้าแค้น
เพื่อสตรีของตนแล้ว ไม่ว่าเรื่องใดเขาก็ทำได้อย่างหน้าไม่อาย

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4837-8

9 786161 848378

ทดลองอ่าน

Cover Design: Kamonnath.P

345 บาท